

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 698

Ἔτος ΚΘ'.

1 Μαΐου 1974 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 3.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Στῶμεν υαλῶς

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Παλαισιμερολογητῶν) ἐξεδόθη μακροσκελὴς ἀνακοίνωσις ἀναφερομένη εἰς τὴν σύγκρουσιν Πατριαρχείου καὶ Ζηλωτῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῆς ὁποίας τὰ κυριώτερα σημεῖα εἶναι τὰ ἑξῆς:

1ον) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. υπογραμμίζει τὸν πρωτεύοντα ρόλον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τονίζει, ὅτι οὐδεὶς Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος καὶ δὴ Ἑλλήν. θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ κλονίσῃ τὸν θεσμὸν αὐτόν.

2ον) Ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρξαν ἄνωγ Πατριάρχαι, οἱ ὅποιοι ἐξέκλιναν τῆς Ὁρθοδόξου πορείας καὶ ἀπέκοψαν ὡς αἰρετικοί, (Μακεδόνας, Βένκος κ.λ.π.) ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.

3ον) Καταγγέλλει τὸν Οἰκουμενισμὸν τὸν ὅποιον οἱ καθ' ἡγήται Τρεμπέλας, Μουρατίδης, Θεοδώρου κ.λ.π. χαρακτηρίζουν ὡς παναίρεσιν καὶ τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου πολιτικὴν τοῦ Οἴκου-

μενισμὸν αὐτοῦ.

4ον) Ἐπισημαίνει, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον ἐπιδιώκει ἔγκρισιν τῆς πολιτικῆς του ὑπὸ τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἐπιχειροῦν νὰ μεταβάλῃ τὰς Ἑλληνικὰς Ἀρχάς, ὡς φορεῖς τῶν μεθόδων του.

5ον) Διευκρινίζει, ὅτι οὐδεμία ἐκκλησιαστικὴ ἐξάρτησις ὑπάρχει μεταξὺ Ἁγίου Ὁρους ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. ἀφ' ἑτέρου, πλὴν τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς αὐτῆς ὀρθοδόξου γραμμῆς.

6ον) Ἀποκαλύπτει, ὅτι τὸ γεγονός τῆς ἀποσιωπῆσεως τῶν αἰτίων τῆς ἀντιθέσεως ἀποδεικνύει τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι κινῶν τὴν νέαν αὐτὴν ἀναταραχὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἑναρξιν πραγματικῆς εὐρυτέρου σχεδίου διὰ τὴν ἄλωσιν καὶ νόθευσιν τῆς Ὁρθοδόξιας.

7ον) Ἐπεξηγεῖ Ἐκκλησιαστικῶς τὴν οὐσίαν τῆς διαφορᾶς ἀναφέρονσα τὰ ἑξῆς:

«Ἄδικος, ἀβάσιμος καὶ ἀναλτῆρης, ἡ κατὰ τῶν ἐπαδῶν τοῦ Παλαιοῦ Ἐορτολογίου, ἐκτοξευθεῖσα μορφή, ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅτι «ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου» ἔχει τὴν πνευματικὴν τῆς ἀναφορὰν εἰς τινὰς εἰς Ἀθήνας Παρασυναγωγάς», ἐννοοῦσα τὴν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Παλαιῦ Ἐορτολογίου.

Ἀντιθέτως, αὐτόδηλον εἶναι καὶ καταφανὲς ὅτι οὗτοι τυχάνουν συνεχισταὶ τῆς ἀκαινοτομήτου Αὐτοκεφάλου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὑποστηρικταὶ τῶν πατρῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ ἱερῶν θεσμῶν, ὡς καὶ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πρωταναίτου τῆς Ὁρθοδόξιας Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἀποτελοῦν στερεὰν τροχοπέδην κατὰ παντοίῳν δολιοφθορέων τῆς Ὁρθοδόξιας, Νεωτεριστῶν, Οἰκουμινιστῶν καὶ γενικῶς ἐναντίον πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς.

Ἡ καθ' ὃν αὐθαίρετον καὶ ἀντικανονικὸν τρόπον γενομένη εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἐορτολογίου, ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρίαν διαδρωτικῆς ἐπενεργείας τοῦ ὁρθοδόξου πνεύματος καὶ νοθεύσεως τῆς ἀποκεκαλυμμένης ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀληθείας.

Καὶ ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα:

Ἀντὶ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ προβάλλουν, τὸν Οἰκουμινισμόν. Ἀντὶ τοῦ Δημοκρατικοῦ θεσμοῦ τῆς Οἰκουμινικῆς Συνόδου, μόντης ἀρμοδίας διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, τὸ Παγκόσμιον Συμβόλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ ὁποίου δυστυχῶς, ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία, ὅχι μόνον εἶναι μέλος, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύει οἰκονομικῶς τοῦτο, διὰ τὰ ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῶν καμμουρίζοντων σφαγῶν τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀφρικής, τὰ ὑβρίζη τὴν γλῶσσαν μας καὶ τὰ μὴ εὐρίσκῃ οὔτε μίαν λέξιν συμπαθείας ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων καὶ ἡρωικῶς πεσόντων ἀδελφῶν μας Ρώσων Χριστιανῶν εἰς τὰς ἀχανεῖς στέππας τῆς Σιβηρίας (Σολτζενίτσιν).

Παρά ταῦτα, τὸ λῆμμα τῆς εὐσεβείας πληθαίνει. Ἦδη 24 Ἱεράρχαι τῆς ἐν διασπορᾷ Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετον, ἡ μαρτυρικὴ ἐκκλησία τῶν κατακοιθῶν καὶ τῶν στρατοπέδων ἐν τῇ κομμουνιστικῇ Ρωσίᾳ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. (Παλαιοσημερολογητῶν, τὴν ὅποταν ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἀποκαλεῖ Παρασυναγωγὴν), ἀποτελοῦν μέγιστον ἰσχυρὸν κατὰ τῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας.

Οἱ ὁπαδοὶ αὐτῶν, συνεχῶς αὐξάνουν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ.

Ἡ ἀρνήσις τῆς ὁρθοδόξου συνειδήσεως τὰ ἀκολουθήσῃ τὸ καταδικασθὲν ὑπὸ Πανορθοδόξων Συνόδων Νέον Ἐορτολόγιον καὶ τὸν Οἰκουμινισμόν, ἀποτελεῖ πράξιν σιγήριον, καὶ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν κρατοῦσαν ἐκκλησίαν καὶ τὸ Οἰκουμινικὸν Πατριαρχεῖον, ἀποδίδει κνήσους τρανῶς, ὅτι ἐν Ἑλλάδι, ὑπάρχει μία φρουρὰ ἀκαίμητος καὶ ἀνδοτάχου, διασώζουσα τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀκαινοτόμητον, ἀλόμωτον καὶ ἀνόθευτον ἀπὸ τοῦ ἀντορθοδόξου πειραματισμοῦ;

καὶ καινοτομίας τῶν Καινοτόμων Ἀρχιερέων, ὡς οἱ ἀποθανόντες Μεταξάκης, Χρυσόστομος, Ἀθηνάγορας καὶ νῦν συνεχισταὶ τούτων Ἰάκωβος Ἀμερικῆς, Ἀθηνάγορας Θυατείρων κ.λ.π.

Δυστυχῶς, τούτους τοὺς τιμίους ἀγωνιστάς καὶ συνεχιστάς τῶν Φωτίων, Μάρκων Ἐγγενικῶν, Κοσμάδων Αἰτωλῶν, κ.λ.π. ἡ Ἱερὰ Κοινότης ὀνομάζει παρασυναγωγούς.

Ἀπορίας ἄξιον εἶναι, ὅτι οἱ «Ἁγιοὶ ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους» δὲν ἐμελέτησαν ποίους οἱ ἱεροὶ κανόνες λέγουσι Παρασυναγωγούς. Καὶ ἰδοὺ.

Κανὼν Α' Μεγ. Βασιλείου.

«Παρασυναγωγὰς καλοῦμεν τὰς Συνάξεις τὰς παρὰ τῶν ἀνυπότακτων προσκυτέρων ἢ Ἐπισκόπων καὶ τῶν ἀπαιδευτῶν λαῶν γενομένας».

Δύναται ἡ Ἱερὰ Κοινότης νὰ μᾶς εἴπῃ ποῖον κανόνα παρέβημεν, ποῖαν παράδοσιν, ποῖαν ἀπόφασιν Οἰκουμινικῆς ἢ Πανορθοδόξου Συνόδου καὶ εἴμεθα ἀνυπότακτοι;

Μὲ ὅλον τὸν σεβασμὸν ἐρωτῶμεν αὐτήν:

Ἔλαβε γινώσιν αὕτη, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Θυατείρων Ἀθηνάγορας ὀνομάζει τοὺς ἱεροὺς κανόνες «Σχήματα ἀνοσιγῶν καὶ μίσους;» Ὁ νῦν Πατριάρχης Δημήτριος, τὸν Πάππαν Πρεσβύτερον ἀδελφόν, τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, Ἀγίαν Ρωμαϊκὴν; Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀνυπότακτοι ἢ παρασυναγωγοὶ οἱ Θυατείρων, οὔτε ὁ Πατριάρχης, οὔτε οἱ συμπροσευχόμενοι μὲ τοὺς αἵρετικούς καὶ παραβάτας τοῦ 58ου κανόνος, τῆς ΣΤ' Οἰκουμινικῆς, ὅστις λέγει: ἔδοξε ταύτην καὶ τοῦτο ὥστε τὴν κατὰ πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μὴ κατακοιλοῦσαν τάξιν τὴν νηστείαν ἐπιτελεῖν;

Κατόπιν τούτων ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι παρασυναγωγὴ;

Καὶ οἱ ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξιας εἶναι παρασυναγωγοὶ;

Πάντα ταῦτα ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, καὶ μόνον, ἐνοχοὶ παρασυναγωγοὶ, ἀντάρται, οἱ τηροῦναι τῶν ἱερῶν Κανόνων Παλαιοσημερολογίται καὶ Μοναχοὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὰ περὶ ὑπακοῆς καὶ παραδοχῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ ἐκάστοτε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὑπὸ τῶν Ζηλωτῶν καὶ Ἐσφιγμενιτῶν μοναχῶν ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ κάτωθι:

Κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν «πειθαρχεῖ δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις».

Ὁ 31ος Ἀποστολικὸς κανὼν δίδει τὸ δικαίωμα νὰ παύσωσιν τὸ μνημόσυνον καὶ μὴ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς Καινοτόμους Πατριάρχας, Ἀρχιεπισκόπους κ.λ.π., μέχρι τῆς ἐπανόδου αὐτῶν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ μνημονεύουν ἕτερον Ἐπίσκοπον ἄλλου Κλίματος ὡς εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν τὸν Πρόεδρον Ἀδελφόντων ὡς κακοβαλὼς ἐγράφη, ὅτι μνημονεύουν τούτον.

Ὅρθως ὅθεν ἀνεκοινώθη ὑπὸ τῆς Ι. Μονῆς Ἐσφιγμένου ὅτι «διατηροῦν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν,

ἀλλ' ὄχι ἐκκλησιαστικὴν ἐξάρτησιν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον καὶ διαφεύδουν, ὅτι μνημονεύουν τὴν ὀνομασίαν του.

Ἰδοὺ τί λέγει, ὁ 31 Ἀποστ. Κανὼν: «Εἰ τις πρεσβύτερος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, χωρὶς συναγάγει καὶ θυσιαστήριον ἕτερον πῆξει μηδὲν κατεγκλῆσται τοῦ Ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, καθαρῶς ὡς φίλαρχος...». Ἐξηγήσει παρὰ τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου: «..... Ὅσοι δὲ χωρίζονται ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον τοὺς πρὸ Συνοδικῆς ἐξετάσεως, διότι αὐτοὺς κηρύττει δημοσίᾳ αἰμίαν κακοδοξίαν καὶ αἵρεσιν, οἱ τοιοῦτοι, ὄχι μόνον εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐπιτίμια δὲν ὑπόκεινται, ἀλλὰ καὶ τῆς προποῦσης εἰς τοὺς Ὀρθόδοξους τιμῆς ἀξιώνονται».

Ποῖος ἀντικειμενικὸς κριτὴς ἀμφιβάλλει, ὅτι τὸ καταδικασθὲν Νέον Ἡμερολόγιον ὑπὸ Παγορθοδόξων Συνόδων εἶναι κακόβουλον καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Παναίρεσις ὡς ἐξακριβωθῇ ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν Τρεμπέλα, Μουρατίδης, Θεοδώρου κ.λπ. ὁ Πάπας αἰρετικὸς καὶ ὄχι πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καὶ ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία αἰρετικὴ καὶ ὄχι Ἀγία Ρωμαϊκὴ ὡς τὴν ἀπεκάλεσεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος;

Ἰδοὺ καὶ ἓν παράδειγμα: Κατόπιν τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Φλωρεντίας, ὅταν ἐπανῆλθον οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῆς εἰς τὴν Βασιλεῦσαν, ὁ Μέγας Ἐκκλησιαρχὴς Σ. Συρόπουλος καὶ ὁ Μέγας Χαρτοφύλαξ Μιχαὴλ ὁ Βαλααμὼν ἐπιέζοντο ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος, νὰ μνημονεύσουν ἐπ' ἐκκλησίαις τὸν Λατινόφρονα Πατριάρχην. Οὗτοι ἀπήντησαν τὰ ἑξῆς: «Τὸ ἐπ' Ἐκκλησίαις μνημόσυνον ἔχει μεγάλην σημασίαν, διότι ἐπ' ἐκκλησίαις μνημονεύονται οἱ κανονικοὶ Ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς καὶ οὐχὶ οἱ ἀντικανονικοὶ καὶ ἀκαινώνηται. Βιαζόμενοι, δέ, ἐπραξαν ὀρθῶς προτιμήσαντες νὰ παραιτηθῶν παρὰ νὰ μνημονεύσουν τὸν ἀκαινώνητον Πατριάρχην».

Ἐν κατακλείδι οἱ Παλαιοημερολογίται, Κλήρος καὶ Λαὸς, ὄχι μόνον δὲν εἶναι παρασυνάγωγαι, ἀλλὰ Ὀρθόδοξοι κατὰ πάντα καὶ ἀποτελοῦν τὴν συνέχειαν τῆς ἀκαινωτομήτου, ἀδιαίρετου, μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελοῦν τὴν ὀρθόδοξον συνείδησιν τῆς φιλάτης Ὀρθοδοξίας, ἡ ὅποια συνείδησις ἀνέτρεφε πολλάκις ἀποφάσεις λεγομένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αἵαι Ἐφέσου, Φλωρεντίας κ.λπ.

Ἡ Ἱεραρχία τῆς εἶναι κανονικὴ, ἀποτελοῦσα συνέχειαν τῆς Ἱεραρχίας τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου. Ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τοὺς ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντας τὸν πρώην Σισαίου καὶ Σιατίστης Πολύκαρπον καὶ τὸν ἀποθανόντα Δρυϊνουπόλεως Χριστόφορον καὶ πλῆθος ἱερέων, ἀνευ ἀναχειροτονίας.

Ἡ νῦν Ἱεραρχία τῆς εὐρίσκεται ἐν πνευματικῇ κανονικῇ ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τὴν Ἀντικαμμουνιστικὴν Κανονικὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς διασποράς ὑπὸ τὸν

Μητροπολίτην Φιλάρετον, ὅστις ἐχειροτόνησε καὶ ἀνεγνώρισε τούτους.

Ἐμμεθα δὲ πάντες ἐτοιμοὶ ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπεδείξαμεν, Κλήρος καὶ Λαὸς, νὰ ἀγωνισθῶμεν μέχρις αἵματος καὶ μὴ φεισθῶμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, διὰ τὴν περιφρούρησιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ προγονικοῦ τούτου θησαυροῦ.

Ποιοῦμεθα δὲ ἐκκλησίαν ἐν ὀνόματι τοῦ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντος Χριστοῦ, ὅπως οἱ σημερινοὶ Ἀρχιερεῖς τοῦ Πρωταγίου τῆς Ὀρθοδοξίας Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Δημήτριος καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, μνηθῶν τὴν Πολωνικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐδέχθη τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου Ἡμερολογίου, ἀλλὰ ὅταν εὐρέθη πρὸς τῆς ἀντιδράσεως τοῦ Ὀρθόδοξου Πολωνικοῦ Λαοῦ, ἐπανέφερε τὸ Παλαιόν. Ὅμοιος, τὴν Σερβικὴν, ἡ ὅποια διὰ δημοφιλίσματος, ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου, καταδικάσασα δὲ τὴν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐπανέφερε, ὡς ἡ Πολωνικὴ, τὸ Παλαιόν ἑορτολόγιον.

Καὶ τότε, ὄχι μόνον θὰ ὑπακούσωμεν, μνημονεύσωμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτῶν θὰ προσκυνήσωμεν.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΙΤΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας

Παῖσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 30

» Ἐτησίᾳ » 50

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 3

» Ἐτησίᾳ » 5

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 3.—

ΔΙ ΜΥΡΟΦΟΡΟΙ

ΕΝΩ γλυκοχαράζει ή αγωγή και τὰ δάκρυα τῆς ἑωθινῆς δρόσου ἀστράπτουν ἐπάνω εἰς τὰ μυριόχρωμα λουλούδια, ἀκούονται μερικά ἐλαφρὰ ῥήματα πού ταρασσούν τήν γαλήνην τῆς Θεοκτόνου Πόλεως. Κάποιαι γυναῖκες προχωροῦν περιπαθεῖς καί περιλυποὶ πρὸς τὸν κῆπον τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ. Εἶναι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωσή, ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Σαλώμη. Ποῦ πηγαίνουν; Τί Ζητοῦν; Φέρουں ἀρώματα διὰ νὰ ἀλείψουν τὸν Ἰησοῦν.

Ζητοῦν ἓνα νεκρὸν, τρεῖς ἡμέρας ἤδη θαμμένον εἰς ἓνα λαξευτὸν μνήμα. Δὲν τὰς φοβίξει ἡ «σκασία». Δὲν ἔχουν τὸ αἰσθημα τοῦ φόβου, ἐνῶ πλησιάζουν εἰς ἓνα τάφον. Δὲν τὰς τρομάζει ἡ κουστωδία, τὴν ὁποίαν ἡ καχυποψία καὶ τὸ μῖσος τῶν Ἰουδαίων τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἡγεμόνος, ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ μνημεῖον. Διὰ τὴν νύχθη τοῦ φόβου; «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον» (α' Ἰωάν. δ' 18). Ἐκεῖνοι ἀγαποῦν καὶ ποθοῦν τὸ λατρευτὸν λείψανον. Ἀκούεται τὸ σιγῆλόν θρηνηλόγημά των μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐαρινῆς πρωΐας σὰν ἡχώ εἰς τὸ καλὰδῆμά των πουλιῶν πού φάλλουν τὰ ἑωθινὰ των. Μῦρα ἀγάπης προσφερόμενα τὴν ἀγίαν ἡμέραν, πού δὲν ἔχει ἐσπέραν, εἰς ἐκεῖνον πού ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ τάφου καὶ ἀνέδωκεν αἰώνιον εὐωδίαν.

Αἰωνία γυναῖκα! Μὲ τὸν λεπτὸν μυστικισμὸν τῆς, πού δίδει ἓνα ἰδιαιτερόν τόπον εἰς τὴν ζωὴν καὶ χρωματίζει τὴν μονοτονίαν τῆς πεζῆς διαδρομῆς μας ἐπὶ τῆς γῆς, συγκρατεῖ τὴν ἱσορροπίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ αἰσθηματος. Ζῇ διὰ νὰ ἀγαπᾷ, ἀφοῦ ἡ φύσις τὴν ἔχει ζωώσκει μὲ τὴν ἀγάπην. Δι' αὐτὴν ἐχρησιμοποίησεν ὁ Πλάστης μετασυστοιχένον πηλὸν τὴν πλευράν τοῦ ἀνδρός. Καὶ εἶναι διὰ τοῦτο τὸ ὅραϊον ἀπαύγασμα τοῦ τελειότερου ὄντος. Ἡ ἀγάπη τῆς διεύθυνε, τὰς πύχας τῶν λαῶν. Αὕτῃ εἶναι τὸ στεφάνωμα τῶν μόχθων. Εἶναι ἡ κυρία τοῦ οἴκου, ἡ σύντροφος τοῦ ἀνδρός. Εἰς τὸ μητρικὸν φίλτρον εὐρίσκουμεν τὴν ἀποθέωσιν τῆς. Εἰς τὴν Θεοτόκον ὁ κόσμος ἔχει δώσει αὐτὴν τὴν σάσιν: κρατεῖ εἰς τὴν ἡγχαλήν τῆς τὸ θεῖον ὄρφος μετὰ στοργῆς καὶ δέους — εἶναι ἡ ἰδεώδης Μητέρα, ἡ Θεομήτωρ. Εἰς τὴν σάσιν αὐτὴν διακρίνομεν τὴν γυναῖκα — ἰδέαν, τοποθετημένην πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου βασιλίσσαν τῶν ἀγγέλων. Τὸ ἀσθενὲς φῶς ἔχει ἀνυπολόγιστον δύναμιν. Διαθέτει τὴν ἀγάπην ἡ ὁποία εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις πού δὲν ἐξαντλεῖται καὶ δὲν καταβάλλεται. Τίποτε δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἀγάπην. «Εἶναι δυνατὴ ὡς ὁ θάνατος» κατὰ τὴν Ἀσμίαν τῶν Ἀσμάτων. Εἰς κάθε κοινωνικὴν δρᾶσιν καὶ εἰς κάθε φιλόπθρωπον ἐκδήλωσιν εὐρίσκουμεν τὴν Γυναῖκα πρωτοπόρον. Παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τραυματίου ἡ «ἀδελφή», εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν πτωχῶν ἡ φιλόστοργος «κυρία». Εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ καλοῦ ἀφορμῇ. Ἡ Εὐα πού τὸ ὄνομα

τῆς ἐσήμαινε μήτηρ τῆς ζωῆς ἐπῆρε νέον ὄνομα μήτηρ τοῦ κακοῦ. Ἡ ζωὴ ἔκτοτε εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν ἁμαρτίαν. Δευτέρα Εὐα, ἡ Παναγία, ἔξελυσε τὸν παλαιὸν ρόπον καὶ ἀπέδωκεν εἰς τὴν γυναῖκα τὸν ἀρχαῖον τίτλον. Εὐστοχος καὶ θαρραλέα ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς Κασσιανῆς εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἀλαζονείαν τοῦ Θεοφίλου.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἀποκατέστησε τὴν γυναῖκα εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ διετύπωσε σαφῶς τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα αὐτῆς. Τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸν πολυστένακτον γυναικωνίτην, τὴν ἀνέσυρε ἀπὸ τὴν κόλασιν τοῦ χαρεμίου, ἔλυσε τὰ δεσμά τῆς καὶ τῆς ἀπέδωκεν ἀληθινὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀρμύζουσαν ἀξιοπρέπειαν. Δὲν ἐνεωέρισεν ὁ χριστιανισμὸς ἀλλ' ὠμίλησε διὰ τὰ πρόποντα δίκαια. Μερικοὶ ἐζήτησαν περισσότερα δικαιώματα καὶ ἐνεφανίσθη κάποιο ὑποκτο ρεῖμα ὁ Φεμινισμὸς. Ἡ μόνη ἐπιτυχία ἦτο νὰ ἐμπνεύσῃ ὀλίγας, εὐτυχῶς, γυναῖκας ἀναίδειαν καὶ θράσους καὶ νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ τοῦ προορισμοῦ των. Μία τοιαύτη προσπάθεια ἀσφαλῶς ὁδηγεῖ πρὸς τὸν ἐκφυλισμὸν. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ διατηρήσῃ τὸ μυστήριόν τῆς, τὸ μεγαλεῖον τῆς. Ἡ φαντασία τὴν θέλει μὲ τὴν καλύπτραν τῆς ἀγνότητος, σεμνὴν, ἀξιοπρεπῆ, μὲ χάριν ὑπερβαίνουσαν τὰ ὄρια τοῦ ἐφημέρου σωματικοῦ κάλους, ἀληθινὴν ὁπτασίαν.

Ἡ θρησκεία ἐξύψωσε τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἐνέπνευσε. Καὶ ἐκεῖνη εὐγνωμονοῦσα διεφύλαξε τὴν εὐσέθειάν τῆς, ἀκόμη καὶ εἰς καιροὺς πού θὰ ἐπερίμενε κανεὶς νὰ ἐξατμισθῇ τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα καὶ νὰ διασκεδασθοῦν αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις ὑπὸ τὰ ἀνηλεῆ πλήγματα τῶν διαφόρων διωγμῶν ἢ ὑπὸ τὸ ἐκθαμβωτικὸν φῶς τῆς διαχρόνου ἐπιστήμης. Ἡ γυναῖκα εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας θὰ εἶναι γυναῖκα. Θὰ μοιράζῃ δίχως ἐγωιστικοὺς ὑπολογισμοὺς ἀγάπην καὶ καλωσύνην.

Ὅταν στέκῃ εἰς τὸ ὄψος τῆς, τὴν διακρίνει θάρρος, μεγαλοφυχία, εὐληκρία ἀπλότης. Τροφὴ τῆς ἡ ἀρετὴ στολίδι ἡ σωπὴ καὶ ἡ εὐγένεια. Ὅταν πάλι μὲ τὸν καιρὸ μαδίσουν τῆς νεοκορμὸν καὶ χιονισθῇ ἡ κορυφή καὶ, ὅταν αἱ ὀνιές τῆς ἀνθῇ καὶ τὸ ὄρος τῶν χρόνων λιγίσῃ τὸν φροντίζον καὶ αἱ στενοχωρίαι σκάψουν θαθεῖς αὐλάκας εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, διατηρεῖ καὶ τότε τῆς ψυχῆς τὴν δροσάν. Ἡ ἡλικία τὴν ἀσχεῖ εἰς τὴν ὑπομονήν, αἱ συμφοραὶ ἡμποροῦν νὰ τῆς ἀφαιρέσουν τὸ πᾶν, ἀλλὰ καὶ τότε διατηρεῖ, ὡς ἡ Πανδώρα, τὴν ἐλπίδα. Στοιχεῖον τῆς εἶναι ἡ προσευχή. Ὅταν προσεύχεται εἶναι θεία. Τὴν πλόγα τῆς πίστεως ἡ διατηρεῖ καί οὐσαν καθὼς ὅταν εὐλαβικὰ ἀνάπτη τὸ κανθῆλι ἐμπρὸς εἰς τὰ εἰκονίσματά τῆς. Αἱ γυναῖκες ἀναφέρονται εἰς τὸν μακρὸν κατάλογον τῶν ἡρώων τῆς πίστεως. Γυναῖκες ἀκολουθοῦν τὸν Χριστὸν κατὰ τὰς περιόδους Του καὶ διέθετον πρὸς συντήρησιν Ἐκείνου καὶ τῶν Μαθητῶν.

ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, «ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς». Αὐταὶ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ παρακολουθήσουν «ἀπὸ μακρόθεν» τὸ δράμα τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἕστερον τὴν κηδεῖαν τοῦ Διδασκάλου. Ἰδοὺ καὶ τώρα «λίαν πρῶτῃ τῆς μιᾶς Σαββάτου» σπεύδουν νὰ συμπληρώσουν μὲ τὰ ἀρώματα τὸν πρόχειρον καὶ θεδιασμένον ἐνταφιασμὸν τῆς Παρασκευῆς. Σκέπτονται: «Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου». Τίς ἀποκυλίσει; Ἀλλ' ἡ ἀγάπη λοιπόν, αὕτη θὰ κυλίῃ τὸν λίθον· αὕτη ἡμπορεῖ ὅρη νὰ μετακινήσῃ καὶ τὸν κόσμον ἐλόκληρον νὰ μεταβάλῃ. Αὕτη ἔφερε τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν πτωχὸν μας πλανήτην. Αἱ μαθήτριάς τὴν συναμιλοῦν μὲ ἀγγέλους. εἰς αὐτὰς ὁ κενὸς τάφος. Ἀποκαλύπτεται τὸ θαῦμα. Πιστεύουν τῇ Ἀνάστασιν καὶ βλέπουν καὶ προσκυνοῦν τὸν Ἀναστάντα. Ἡ παράδοξος φήμη προσέτρεξε διὰ τοῦ στόματος τῶν φρουρῶν, παρὰ τὰς προσπάθειάς τῶν ἀρχόντων τῶν Ἰουδαίων νὰ τοὺς φιδώσουν μὲ χρήματα καὶ ἀπειλάς. Αἱ μυροφόραι γεμίζουν τὰ ἀλάδαστρα — στόματά των μὲ χαρισμένους φωνὰς καὶ. Εὐαγγελίστριαι ἤδη φέρουν τὸ χαροποιὸν μήνυμα εἰς τοὺς Μαθητάς: ἡγέρθη ὁ Κύριος.

Ἡ δυσπιστία ἐκείνων, οἱ δισταγμοὶ τοῦ Θωμᾶ ἔπειτα, ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας κατόπιν, μαρτυροῦν ὅτι δὲν ἦσαν «λῆρος τὰ ρήματα αὐτῶν» ὡς ἀρχικῶς ὑπετέθη, ἀλλὰ γεγονός· ἀπτότερον πάσης ἄλλης πραγματικότητος. Ὁ θρήνος ἔπαυσε πλέον νὰ ἀντηχῇ εἰς

τοὺς λόφους τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἀκούονται τώρα ὕμνοι παιδρῶν. Τὸ Σάββατον παρήλαθε καὶ ἐξημέρωσεν ἡ Κυριακή, «ἡ ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν καὶ ἡ πανήγυρις τῶν πανηγύρεων». Τὰ δάκρυα τοῦ πόνου καὶ τὰ μῦρα τῆς ἀγάπης ἀνέμικθσαν καὶ ἐσχημάτισαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

«Ὁρθήσωμεν ὄρθρου θαθέος καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότην».

Ἄς προσοίσωμεν ἕκαστος τῆς καρδίας τὸ μῦρον — εὐγένειαν, ἀγάπην σωφροσύνην, εὐσέβειαν. Εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸ κενοτάφιον — τὴν Ἐκκλησίαν — ἔς ἐδηγώμεν ἀνελλιπῶς τὸν σάρκινον ναὸν — τὸ σῶμα ἡμῶν, διὰ νὰ λαμβάνῃ τὴν ὁσμήν τῆς εὐωδίας πνευματικῆς, πρὸ πάντων τὰς Κυριακάς, ὅποτε τὴν ἀτμόσφαιραν δονοῦν ἀναστάσιμα τροπάρια καὶ οἱ χοροὶ ἐπαναλαμβάνουν «τὸ φαῖδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα».

Ἄς κινώμεθα ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Κύριον. Κάποτε «θὰ στάζουν καὶ εἰς ἡμᾶς μῦρα καὶ δροσιὲς οἱ οὐράνιοι θόλοι», καθὼς λέγει καὶ ὁ ποιητής. Εἰς τὴν θρηνωδίαν μας θὰ ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὰς ἀφωσιμένους Γαλιλαίας. Τῆς ἀγάπης ὁ ἀντίλαλος εἶναι ἡ χαρά. Ὁ Χριστὸς — Ἀγάπη προσφωνεῖ τὰς Μυροφόρους, καὶ μετ' αὐτῶν ὅσους τὸν λατρεῖουν, μὲ τὸν ὥραιον χαιρετισμὸν ποῦ ἔμεινε αἰώνιον ἔμβλημα τῆς Χριστιανικῆς συμπεριφορᾶς καὶ σύμβολον ἱερὸν ἀληθοῦς ἀγάπης: «Χαίρετε».

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ

Πρὸς
τὴν Α.Θ.Π. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Δημήτριον καὶ τὴν περὶ Αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον.

Παναγιώτατε, Σεβασμιώτατε,

Ἐν συνεχείᾳ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 838) 1) 14. 12.73 ἡμετέρου πρὸς ὑμᾶς γράμματος, προαγόμεθα ὁ δὲ τοῦ παρόντος νὰ ἐκθέσωμεν εἰς ὑμᾶς, διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς, τὰ ἀκόλουθα, μετὰ τοῦ προσήκοντος πρὸς τὸ τριμέγιστον Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα σεβασμοῦ.

Εἶναι γνωστὴ εἰς ὑμᾶς ἡ σχετικὴ παράγραφος τῆς ἐξαισίας ἐπιστολῆς τοῦ 1848, ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς κατ' Ἀνατολὰς Ἀγίας, Καθολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καθ' ἣν (γράφουσι) «Παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι, οὔτε Σύνοδοι ἠδυνήθησαν ποτὲ εἰσαγαγεῖν ΝΕΑ, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ Λαὸς, ὅστις ἐθέλει θρησκεῖα αὐτοῦ Αἰωνίως ἀμεταβάλητον καὶ Ὀμοειδέως τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ». (Καθ.γ. Γ. Καρμίρη, τὰ Δόγματα καὶ Συμβ... Τόμος II σελ. 920). Ὁ λόκληρος ἡ ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-

κλησίας, θεσμοὶ τῶν ἀνωτέρω λόγων τὸ ἀσφαλές.

Καὶ ὅπως εἰς τὸν καιρὸν τῆς Εἰκονομαχίας ἡ πρώτη καινοτομία ἦτο προπομπὸς καταλύσεως τῶν πάντων, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν αποφάσεων τῆς ληστρικῆς ἐπὶ Κων' τίνου τοῦ Κοιρωνόμου Συνόδου, οὕτω καὶ ἡ κατὰ τὸ 1924 ἐπελθούσα εἰς τινὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας μεταρρυθμίσις τοῦ διὰ τῆς αἰωνοβίου Πράξεως συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας κεκυρωμένου Πατρὸς ἐροτολογίου, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε τὸ πρῶτον ρήγμα εἰς τὸ χαλύβδινον Παραδοσιακὸν τεῖχος τῆς Ἀχράντου Ἐκκλησίας, ἦτο ἡ κακὴ ἀρχὴ τῆς δράσεως τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς ὁμολογοῦν, θριαμβολογούντες οἱ σημερινοὶ Οἰκουμενισταί.

Ἐπομένως ὁ ἱερὸς ἀγὼν, τῶν περιφρονητικῶς καλουμένων «Παλαιοημερολογιτῶν», δὲν εἶναι ἀγὼν διὰ τὰς δέκα τρεῖς ἡμέρας τοῦ ἡμερολογίου, ὡς σκοπῶμε διαχωροῦνται οὗτοι, ἀλλ' ἀγὼν ὑπὲρ αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποστάσεως τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ παρεμβολὴ αὐτῶν ὡς φρουρῶν, πρὸ τοῦ δημουργηθέντος ρήγματος, ἀπέτρεψε τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κατὰ τὸ 1923 προαποφασισθεισῶν καινοτομιῶν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ. Τοῦτο πανθομολογεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς συντηρητικὸς Ὁρθοδόξους πα-

σών των ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Παρατρέχοντες τὰς τόσας ἄλλας καταδικαστικὰς ἀποφάσεις, συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀναφέρομεν περικοπὴν ἐκ τῆς Συνοδικῆς Πατριαρχικῆς Ἐπιστολῆς τοῦ 1902, ἐπὶ Ἰωακείμ τοῦ Γ' ἔχουσαν οὕτω: «Τούτο γάρ γινώρισμα οὐσιουδέστατον Ὁρθοδοξίας, τὸ θεμέλιον τοῦ βλου αὐτῆς Κανονικοῦ καὶ Διοικητικοῦ οἰκοδομήματος συγκροτοῦν τὸ μὴ κινεῖν ὅρια αἰώνια, ἃ οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἔθεντο» Τούτο μόνον δυνήσκηται ἀποκορυφῶσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας, τὰς προϊούσας, μετὰ τοῦ Ἀποστόλου εἰπεῖν, «ἀπὸ ΣΟΦΙΑΣ ΕΠΗΓΕΙΟΥ, ΨΥΧΙΚΗΣ ΔΑΙΜΟΝΙΩΔΟΥΣ. Περὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡμερολογίου (Πατρίου) τοιαύτην ἔχομεν γνώμην: ΑΙΔΕΣΙΜΟΝ εἶναι καὶ ἔμπεδον, τὸ ἀπ' αἰώνων μὲν ἤδη καθωρισμένον, ΚΕΚΥΡΩΜΕΝΟΝ δὲ τῇ διηγεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας πρᾶξι Πασχάλιον... τὸ δὲ... ὑπερπηδῆσαι δεκατρεῖς ἡμέρας ΑΝΟΗΤΟΝ ΚΑΙ ΑΣΚΟΗΟΝ ΕΙΝΑΙ» (Δογμ. Συμβ. Ι. Καρμύρη 1967 σελ. 22).

Ἰδὼν τῶν ἀνωτέρω, ὅταν ὁ Ὁρθόδοξος Λαὸς ἀκούει ὅτι Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι ὑπῆρξαν Μασῶνοι, ὅταν βλέπει τὰς τόσας πρὸς τοὺς αἰρετικούς φιλοφρονήσεις, ἐναγκαλισμούς, συμπροσευχὰς κ.λ.π., ἀντιθέτους πρὸς τὰς Ἀποστολικὰς καὶ Πατερικὰς διατάξεις καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ Δομήτορος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἔχει ἀνάγκη καὶ ἄλλων στοιχείων, διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ τῷ τιμίῳ καὶ Παναρχάντῳ Δεσποτικῷ Αἱματι φοινιχθεῖα Ἀγιωτάτῃ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ καταπροδίδεται, ἔστω καὶ ἀπὸ ἐλαχίστους ἡγουμένους αὐτῆς;

Καὶ ἐπειδὴ οἱ Μασῶνοι, μετὰ τὸν θάνατον τῶν τοιαύτων προβαίνουν εἰς τὰς σχετικὰς ἀποκαλύψεις, δὲν ἔχει δίκαιον ὁ Ἅγιος καὶ Μαρτυρικός Λαὸς νὰ τρέμῃ καὶ νὰ εὐρίσκηται ἐν διηγεσίᾳ ἐπιφυλακῇ διὰ τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν του;

Κατόπιν τούτων, πολλὰ μυριάδες τοῦ ἱστοῦ Συντηρητικοῦ Ὁρθόδοξου Λαοῦ, ὡς πρῶτιστον σκοπὸν τῆς ζωῆς αὐτῶν ἔθεσαν νὰ προκινδυνεύουν «γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίσυν τὴν Ἀγίαν καὶ τῆς Πατρὸς τὴν Ἐλευθερίαν».

Σήμεροι καὶ σήμεροι πρὸς τοὺς τοιαύτους ἀγωνιστὰς ὑπῆρξαν ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Πατέρες.

Τὸν ἐκ τῆς ἐπιβολῆς κυρώσεων κατ' αὐτῶν κινδυνὸν προσσημάνομεν ἐν τῷ προαναφερθέντι πρὸς Ὑμᾶς γράμματι ἡμῶν. Ἦδη δλόκληρος ὁ Ὁρθόδοξος Λαὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τῆς Ἑλλάδος, ἐν τε τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ εὐρίσκεται ἐν ἀγωνίᾳ διὰ τὴν τύχην, τῶν κατ' αὐτὸν ὁμολογητῶν Πατέρων, δλόκληρος δὲ ὁ τύπος τῆς Οἰκουμένης καὶ οἱ ραδίσταθμοι ἀσχολοῦνται μὲ τὸ θέμα.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὡς θεσμὸν, θεωροῦμεν ὡς Παλλάδιον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Σέμνωμα τοῦ Εὐλόγημένου ἀπὸ Θεοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, γνωρίζοντες τὰς πρὸς αὐτὸ μεγίστας προσφοράς του, πρὸ

παντὸς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δουλείας καὶ ὅτι ἐχρημάτισεν ὁ θεματοφύλαξ τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως. Τὸν θρόνον αὐτοῦ ἐκλείσαν μέγιστοι τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας Φωστῆρες. Γνωρίζομεν ἐπίσης τὰς ὅφ' ἃς συνθήκας εὐρίσκεται σήμερον. Διὰ τούτα ἔχει ἀνάγκη τῆς συμπαραστάσεως πρὸς αὐτό, τοῦ εὐσεβέστατου Ἑλληνορθόδοξου Λαοῦ, τὴν ὁποίαν καὶ ἔχει, ἀνεξαρτήτως τῆς τοποθετήσεως ὁρισμένων τάσεων αὐτοῦ.

Ἡ εὐλικρίνεια μᾶς ἀναγκάζει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἐπιβολὴ τῶν κατὰ τὸν Ἀγιορειτῶν Πατέρων κυρώσεων ὑπῆρξε πράξις ἀτυχῆς, ἐπὶ ζήμιος δι' αὐτό. Ἀς καταβληθῇ προσπάθεια διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς γενομένης ζημίας. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ληφθεισῶν ἀποφάσεων, ὡς εἶναι εὐνόητον θὰ ἡρωπονήσῃ τοὺς διωκομένους, θὰ γίνῃ αἰτία ἀποφιλώσεως ἀπὸ ἐμφυχον ὀλιγόν τοῦ Ἀγίου Ὄρους, καὶ θὰ ἀποτελέσῃ στίγμα διὰ τοὺς ὑπευθύνους, εἰς τὴν Ἱστορίαν. Κατὰ συνείδησιν ἀγαθὴν καὶ ἀκατάγνωτον, χάριτι Χριστοῦ, ἀναφωνοῦμεν: Μὴ περαιτέρω. Κίνδυνος θάνατος!

Μετὰ τοῦ προσήκοντος πρὸς τὸ Πανάγιον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ πρὸς τὸ Ἀρχιερατικὸν ἄξιωμα σεβασμοῦ.

Ὁ Πρόεδρος κ. ἀ. α
ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥΤΟΥΖΑΣ Συνταγ) ρχης ἐ.ἀ.
τ. Καθηγητῆς τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κων) νος Κόμνιος

ΤΟ ΤΕΜΠΛΟΝ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ

ΠΕΤΡΑΚΗ

ΚΑΤΑ τὸ πρόσφατον παρελθόν, πολλοὶ ἱεροὶ ναοὶ ὑπέστησαν τὰς συνεπείας τῆς καινοτάμου τακτικῆς τοῦ πρώην Ἀθηνῶν κ. Ἱερωνύμου. Πλεῖστα ἱερὰ τέμπελα καταδαφίσθησαν καὶ ἀντικατεστάθησαν διὰ χαμηλῶν διαχωρισμάτων, κατὰ τὸν τύπον τῶν παπικῶν ναῶν.

Εἰς ἐκ τῶν ἱερῶν τούτων ναῶν εἶναι καὶ ὁ τῶν Ἀγίων Ἀσωμάτων τῆς Ι. Μονῆς Πετράκη. Δεδομένου δὲ ὅτι ὁ ναὸς αὗτος ὄχι μόνον εὐρίσκεται ἐν μέσῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς ὁ ναὸς τῆς Ι. Συνόδου ἡ γενομένη ἐν αὐτῷ καινοτομία ἔχει ἰδιόζυσαν σημασίαν.

Ἀναμένεται λοιπόν, ὅπως ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σεραφεὶμ ἐπαναφέρῃ τὸν ταλαιπωρηθέντα ναὸν εἰς τὴν προτέραν ὀρθόδοξον αὐτοῦ μορφήν, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐνθρόνισίν του, δίδων, αὐτῷ, τὸ σῶμα θεραπείας τῶν ἐπενεχθεισῶν πληγῶν κατὰ τῆς πατροπαραδότου ἡμῶν θείας Λατρείας.

Ἡ διαμαρτυρία ενός ἀπελαθέντος Μονάχου Ἀγιορείτου Ζηλω- τοῦ πρὸς σύμπαντα τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν

«Πᾶς ὁ δυνάμενος λέγειν τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ λῶ-
γων αὐτήν, κατακριθήσεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ
»ταῦτα, ἐνθα πίστις ἐστὶ τὸ κινδυνεύμενον καὶ
»τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθόδοξων ἡ κρήνη
»τὸ γὰρ ἐφηρούχουν ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀρνήσεως ἱ-
»διον, τὸ ἐλέγχειν ὁμολογίας εἰλικρινούς».

Μετὰ τὴν εἰαίαν ἀπομάκρυνσίν μου, ἀπὸ τοῦ εὐ-
λογημένου περιβάλλοντος τῆς Παναγίας μας τὸ Ἅγιον Ὁ-
ρος καθιερώντως ὀφείλω νὰ ἀνακαινίσω καὶ διὰ τοῦ
Τύπου τοῦς λόγους δι' οὓς κυρίως ἀπεφάσισεν τὸ Οἰ-
κουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ ἐξ Ἀ-
γίου Ὁρους.

Ὁ διωγμὸς ποὺ ὑφιστάμεθα νῦν οἱ Ζηλωταὶ Ἀ-
γιορεῖται Πατέρες ἀπὸ τοὺς ἀντιφρονούντας συναδέλ-
φους μας καὶ ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους μας, ἤρχισεν
μὲ τὴν ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολο-
γίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας κατὰ τὸ ἔτος 1924 εἰς
τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τοῦ καινοτόμου καὶ
μεταρρυθμιστοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη καὶ
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκό-
που τῆς Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Τὸ Ἅγιον Ὁρος ἀντέδρασε σθεναρῶς καὶ δὲν
τὸ ἐδέχθη, πλὴν τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου, ἥτις ἠκα-
λούθησεν πιστῶς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλη-
σίαν.

Ἐκτοτε ἤρχισεν ἕνας ἀγὼν μεταξὺ τῶν διαχωρι-
σθέντων μοναχῶν. Εἰς τοὺς ἐμμένοντας πιστῶς εἰς
τὴν πατρίαν εὐσέβειαν, τοὺς χλευαστικῶς καλουμένους
Ζηλωτὰς καὶ εἰς τοὺς ρίφοντας «νερὸ εἰς τὸ κρασί»
κατὰ τὴν Θυμώσπον Ἑλληνικὴν παροιμίαν, τοὺς κα-
λουμένους μνημιονεύοντας καὶ παθητικῶς δεχομένους
τὰς ἀποφάσεις τῶν προϊσταμένων τῶν χωρὶς οὐ-
δεμίαν ἀντίρρησην.

Οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται Πατέρες ἀντέδρασαν εἰς
τὰς καινοτομίας ταύτας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρ-
χου διακόφαντες τὸ μνημόσυον τοῦ δνόματος αὐτοῦ
ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις ὡς καὶ πᾶσαν πνευματικὴν
μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν ὡς καὶ μὲ τοὺς μνημιονεύον-
τας αὐτὸν καὶ τοὺς ἐπικοινωνούντας πνευματικῶς μετ'
αὐτοῦ, ἀπαγορεύοντες αὐστηρῶς νὰ συμπροσευχώμεθα
μετὰ τῶν σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν (ἱε' κανὼν τῆς
Πρωτοδευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Οἱ ἀντιφρονούντες ἤρχισαν νὰ πολεμοῦν σφοδρῶς
τοὺς Ζηλωτὰς Ἀγιορεῖται Πατέρας τῇ συμπράξει φυ-
σικῇ τῆς Διοικήσεως Ἀγίου Ὁρους καὶ τῇ ἀποφά-
σει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατωρθώσαντες νὰ
ἐξορίσουν κατὰ τὸ ἔτος 1927 δέκα ἐννέα (19) Πατέ-
ρας. Ἐπίσης ἀπαγορεύουν εἰς αὐτοὺς νὰ λαμβάνουν
ἀδελφοὺς πρὸς κοινοβιασμὸν εἰς τὴν συνοδείαν τῶν
καὶ ἄλλα δυναστικά μέτρα χρησιμοποιοῦν νὰ πειθανα-
γκάσουν αὐτοὺς νὰ ὑποκύβουν εἰς τὰς παραλόγους καὶ

παρανόμους ἀπαιτήσεις τῶν.

Ἐξῆρα τὸν ψυχρὸν αὐτὸν πόλεμον ἐν Ἀγίῳ Ὁ-
ρει Ἄθῃ ἐπὶ δεκαετίαν καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀπέλασίς
μου ἐξ αὐτοῦ δὲν μοὶ προσεμεῖ τίποτα τὸ παράξενον.
Λυποῦμαι ὅμως παρὰ πολὺ διότι ἀντὶ οἱ Ἐκκλησιαστι-
κοὶ ἡγέται τῆς σήμερον νὰ στρέψουν τὸν πόλεμον ἐναν-
τίον τῶν χιλιαστῶν, ἐναντίον τῶν Ἑβραϊσμοσώγων,
ἐναντίον τῶν ἐλευθέρως δρώντων ἐν Ἑλλάδι ἀντορθόδο-
ξων προπαγανδιστῶν, οὗτοι ρίπτουν τὰ βέλη τῶν ἐ-
ναντίον τῶν ἀπλῶν Μοναχῶν τῶν βουλαζόμενων διώσαι
ὀρθόδοξως.

Τὸ κύριον βάρος κατ' ἐμὲ τὸ φέρει ἡ Ἱερὰ Κοι-
νότης τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἥτις ἐτήρησεν παθητικὴν
καὶ ἀδιάφορον στάσιν ἐναντι τῶν τεκταινομένων ἐν
Ἀγίῳ Ὁρει ὑπὸ τῶν παρασκηνιακῶς δρώντων εἰς τὰ
τῆς Διοικήσεως αὐτῆς.

Πράττει ἔργα Ἱερὰς Ἐξετάσεως, τὰ ὅποια θὰ τῇ
στιγματίζουν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Ποῦ ἠκούσθη «Ὁρθό-
δοξοι» νὰ ξεσιπιδώγουν τοὺς Ὁρθόδοξους κατὰ τὰς Ἀ-
γίας ἡμέρας τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος;
Καὶ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα νὰ εἴχομεν διαπρά-
ξῃ ὡς ἄνθρωποι, ἡ πολιτεία κατ' αὐτὰς τὰς Ἀγίας
ἡμέρας ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων ποι-
νῶν διὰ τὰς ἐορτάς.

Δὲν εἰμεθα ἀνάρτατοι, οὔτε ἀγράμματοι ὡς θέλει
νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὁ «Ἅγιος» Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἱε-
ράς Μονῆς Διονυσίου π. Θεόκλητος, ἀλλ' ἔχομεν καὶ
ἡμεῖς ἱκανὴν παιδείαν, ἵνα ἐννοήσωμεν ποῦ εὕρισκε-
ται ἡ ἀλήθεια. Δὲν θὰ μένωμεν ἀπαθεῖς, ἐταν ἡ Ὁρ-
θόδοξος πίστις μας κινδυνεύῃ ἀπὸ τοὺς λυκοποιμένους
τῆς καὶ τοὺς φοβούμενους νὰ εἰπωσιν τὴν ἀλήθειαν.
Θὰ διαμαρτυρηθῶμεν καὶ θὰ ἀγωνισθῶμεν μέχρις ἐσχά-
της μας πνοῆς ὑπερασπιζόμενοι τὰς σεπτὰς παραδό-
σεις τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας.

Ἀδελφοί μου Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται Πατέρες, μὴ
λυπεῖσθε, μὴ θρηγνείτε, οὔτε διὰ τὸ σμίκρυσμα τῆς
γλυκυτάτης μας Ὁρθοδοξίας, οὔτε διὰ τὰς συκοφαντί-
ας, αἵτινες ἐκτοξεύονται εἰς βάρος μας ὑπὸ τῶν συγχρό-
νων Οἰκουμενιστῶν, οὔτε διὰ τὰς διώξεις ποὺ ἀδίκως
ὑφιστάμεθα ὑπ' αὐτῶν. Οἱ κλαυθμοὶ καὶ οἱ θρή-
νοι ἀρμόζουν μόνον εἰς τοὺς Προδότας, διότι αὐτοὶ θὰ
λογοδοτήσουν ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου καὶ ἀπροσωπο-
λήπτου Χριστοῦ μας ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Ἀπ' αὐ-
τοὺς τοὺς ἐκθεμελιωτὰς, τοὺς τὴν ἰδίαν πίστιν ἀπαρ-
νησάμενους θὰ ἀπαιτήσῃ ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς τῶν ἀδί-
κως σφαγιασθέντων.

Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ μας
Πίστις ἐγεννήθη ἐπάνω εἰς ἓνα Σταυρὸν. ἀνεγεννήθη,
μέσα εἰς τὰς φλόγας τῶν πυράνων καὶ ἐγαλουρήθη
μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων.

Ἀδελφοί μου καὶ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ ἀλλόνη-
τοι, μᾶς ἐδόθη ὁ Σταυρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ἃς τὸν

Ο κ. Αὐξέντιος συμπαρίσταται

Υπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον τὸ Ἑβδομαδιαῖον Περιοδικὸν «ΕΠΙΚΑΙΡΑ» 5 — 11 Ἀπριλίου 1974 δημοσιεύει συνέντευξιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἡμῶν κ. Αὐξεντίου μετὰ τοῦ δημοσιογράφου κ. Β. Καββαθᾶ, ὁ ὁποῖος γράφει :

Στὴν «ἀνταρσία» τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀνακαταβήκε τ' ὄνομα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Παλαιομερολογιτῶν κ. Αὐξεντίου. Ἐλέχθη ὅτι εἶναι «ἐγκέφαλος» τῆς ἀνταρσίας, ὅτι ἔχει ἐπαφὴς μὲ τὴν Μονὴ Ἑσφιγμένου καὶ ἄλλα.

Γιὰ ἔλα αὐτὰ ὁ κ. Αὐξέντιος, μίλησε στὰ «Ε» καὶ εἶπε:

«Ἐγγράφη ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ὑποκινητὴς ἐκείνων— τῶν «ἀνταρτῶν».

»Δὲν συμθαίνει τοιοῦτον τί.

»Ἡ ταυτότης ἀπόψεων καὶ μόνον μὲ τοὺς Ἑσφιγμένους καὶ τοὺς ζηλωτὰς πατέρας μᾶς συνδέει.

»Κι' ἐκεῖνοι — ὅπως καὶ μεῖς — διὰ λόγους συνειδήσεως δὲν μνημονεύουν τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην.

«Ε»: Ποῦ ἀποδίδετε ἐσεῖς τὸ ζήτημα ποὺ ἔχει ἀνακύψει;

«Στις εἰσηγήσεις ὁρισμένων Ἀγιορειτῶν, καὶ στὸ σφάλμα τοῦ Πατριαρχείου νὰ τίς υἱοθετήσῃ Κι' αὐτὸ γιὰτί ἄλλα εἶναι τὰ κίνητρα τῶν πρώτων....»

«Ε»: Ποιὰ εἶναι αὐτά;

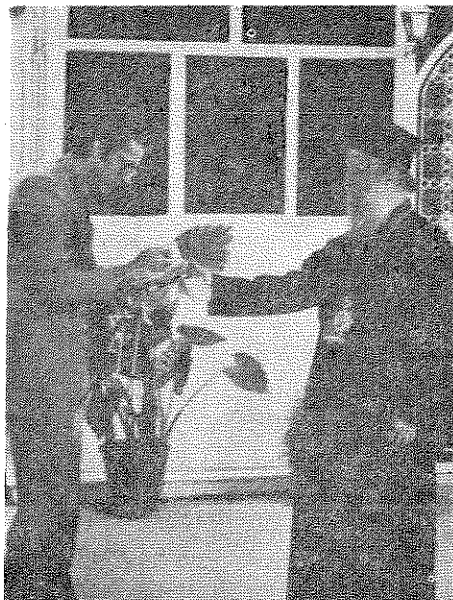
«Ἀς τὰ ἀφύσσουμε αὐτά, ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἄς μὴ ρίχνουμε λάδι στὴ φωτιά. Προέχει νὰ τονίσουμε ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔπρεπε νὰ ἀνέχεται τὴ Μονὴ Ἑσφιγμένου στὸ Ἅγιο Ὄρος. Καὶ ὅχι νὰ ἀρχίσῃ διωγμὸ ἐναντίον της, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔχῃ εὐχάριστα ἀποτελέσματα γιὰ τὸ Πατριαρχεῖο».

ΟΛΟΚΛΥΤΩΜΑ

«Ε»: Τί μπορεῖ νὰ συμβῇ δηλαδή, κατὰ τὴ γνώμη σας;

σχωσόμεν ἀγογγύστως ἐπὶ τῶν ὤμων μας, ἔστω καὶ προπηλακίζόμενοι, ἔστω καὶ διωκόμενοι, στὸ τέλος ἡμεῖς θὰ εἴμεθα οἱ νικηταί, ἡμεῖς οἱ ἀκατάχρητοι, ἡμεῖς οἱ ἔχοντες τὴν συνειδήσιν μας ἐν ἡσυχίᾳ καὶ οἱ εὐτυχεῖς οἱ κατὰ τὴν πατερικὴν ὑπόσχεσιν. «Οἱ τὴν Πίστιν Φυλάσσοντες καὶ τὴν ἀρετὴν ἐργαζόμενοι, μέλι τρέφονται πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῶν» (Ἀββᾶς Ἰσαάκ) καὶ «Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβεῖα διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσιν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος καὶ ἡ προστασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται». (Νικηφόρος Ὁμολογητής).

Θεόκλητος Μοναχὸς Γέρμανος
Ζηλωτὴς Ἀγιορείτης

Αὐξέντιος. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἐγκέφαλος τῶν «ἀνταρτῶν»

«Μπορεῖ νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ ἀπειλοῦν οἱ πατέρες στὴ διακονίᾳ τους. Ἐρῶ καλὰ ὅτι εἶναι ἀποφασισμένοι γιὰ κάτι τέτοιον».

«Ε»: Ἐσεῖς προσωπικά, ἔχετε καμιά σχέση μὲ τοὺς «ἀντάρτες»;

«Ἐγὼ, προσωπικά, δὲν ἔχω κάνει ἐπίσκεψιν στὴ Μονὴ αὐτή. Γνωριμία ἔχω μὲ τὸν ἡγούμενον Ἀθανάσιο».

«Ε»: Μπορεῖτε νὰ μᾶς τὸν σκιαγραφήσετε;

«Ἐἶναι ἅγιος ἄνθρωπος. Ἴσως ἀπὸ τοὺς πρὶ ἑναρέτους τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Θυσιάζει τὰ πάντα γιὰ τὸν Χριστό. Τὸ μοναστήρι μου, μάλιστα, εἶναι μετόχιον τῆς Μονῆς Ἑσφιγμένου».

ΠΑΡΕΣΥΡΘΗ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ κ. Αὐξέντιος ἐπανέρχεται στὸ ζήτημα ποὺ ἔχει ἀνακύψει καὶ εἰδικώτερα στὰ ἔλατρη, γιὰ τὰ ὅποια λέγει:

«Πρόκειται γιὰ καθαρὰ ἐσωτερικὴ διαμάχη τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, στὴν ὁποία παρασύρθηκε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο».

«Ε»: Σὲ τί συνίσταται ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ διαμάχη;

«Ζηλεύουν ἄλλες Μονές γιατί ἡ Μονὴ Ἑσφιγμένου προόδευσε. Γι' αὐτὸ ὑποκίνησαν τὴν Ἐξάρχια νὰ εἰσηγηθῇ αὐτὰ τὰ μέτρα στὸ Πατριαρχεῖο».

«Ε»: Τί ἐννοεῖτε «προόδευσε»;

«Στέκετε πολὺ ψηλότερα τῶν ἄλλων μονῶν. Πηγαίνουν σ' αὐτὴ νέαι μοναχίαι. Ἐχουν φθάσει οἱ και-

νούργιοι τούς 70. Αυτό δεν παρατηρείται στις άλλες Μονές».

«Ε»: Γιατί, κατά την γνώμη σας, αντέδρασαν έτσι οι μοναχοί της Μονής Έσφιγμένου;

«Δεν ξέρω πώς ακριβώς σκέπτονται οι άνθρωποι. Άλλά αν αφήσουν να άρπαξη ό ήγούμενος επικεφαλής, θα ακολουθήση εκείνο τό όποιο λέγει τό ιερό Εδωγγέλιον: «Πάταξον τόν ποιμένα καί διασκορπισθήσονται τά πρόβατα...»

«Ε»: Πώς έρμηνεύετε έσείς τό σύνθημα τών «ανταρτών» μοναχών «Ορθοδοξία ή θάνατος»;

«Αυτό πιστεύουν καί αυτό διακηρύσσουν. "Η Όρθοδοξία ή θάνατος».

«Κατά τάς απόψεις εκείνων καί ήμών τό Πατριαρχείο δέν στέκεται στην Όρθοδοξία, ύστερα από τίς καινοτομίες καί τίς αίρέσεις πού έχει προκαλέσει».

«Ε»: Ποιές είναι αυτές;

«Η άλλαγή του έρτολογίου, για την όποία έχουμε διακόψει σχέσεις από πεντηκονταετίας

»Τελευταία παρουσιάζεται ό οίκοιμενισμός. Μεγάλη αίρεση αυτή του αιώνας, την όποια έδημιούργησε πρώτα ό Πατριάρχης Άθηνάγρας καί ακολουθεί ό διάδοχός του. "Αρα είναι κι' αυτός οίκοιμενιστής».

«Ε»: Έσείς, γιατί καταδικάζετε τόν οίκοιμενισμό, γιατί δέν θέλετε τή συνύπαρξη τών Έκκλησιών;

«Δέν επιτρέπεται νά ύπάρχη «μωσαϊκό» στην Έκκλησία. Μία είναι ή αλήθεια καί δέν μπορεί κάθε μία Έκκλησία νά διεκδική ένα μέρος της. Τότε, γιατί άγωνίσθηκαν οι πατέρες μας έναντίον τών αίρέσεων;»

ΠΕΡΙ... «ΡΕΤΣΙΝΙΑΣ»

«Ε»: Αύτός είναι ό λόγος πού αυτοαποκαλείσθε «γνήσιοι» Χριστιανοί;

«Βεβαίως. "Ασχετα αν μās κόλλησαν τή «ρετινιά» καί μās λένε παλαισημερολογίτες»

«Ε»: «Ρετινιά» είναι;

«Έμείς δέν δεχόμεθα τόν τίτλο. Τόν άποκηρύσσουμε. Καί λέμε ότι είμαστε οι «Γνήσιοι Χριστιανοί» Έμείς είμαστε ή Κανονική Έκκλησία της Ελλάδος».

«Ε»: Μās υπενθυμίζετε, τή δύναμή σας;

«Έδω, από πλευράς πιστών, είμαστε 1.500.000 περίπου. Από πλευράς μονών καί εκκλησιών, αλλά καί έμφύχου ύλικού έχουμε ποσοστό 75% έμείς —ένώ 25% έχει ή κρατούσα Έκκλησία».

«Ε»: Στο "Άγιο Όρος ποιές είναι οι «δικές» σας Μονές;

«Οι Μονές είναι είκοσι, αλλά μόνο ή Μονή Έσφιγμένου μās ακολουθεί».

«ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ «ΑΝΤΑΡΤΩΝ»

«Ε»: Όλοι οι παλαισημερολογίτες συμφωνείτε

μέ τή στάση της Μονής Έσφιγμένου;

«Ύύσσωμαι θρισκόμαστε τό πλευρό της. Καί όλς τά μοναστήρια μας είναι άνάστατα για τό ζήτημα. Στείλαμε καί σχετικά τηλεγραφήματα διαμαρτυρίας στην Κυβέρνηση».

ΘΑ ΦΘΑΣΟΥΝ ΣΤ' ΑΚΡΑ;

«Ε»: Στο ζήτημα πού έχει ανακύψει, τί πρέπει νά γίνει, κατά τή γνώμη σας;

«Νομίζω, κατ' άρχήν ότι, αν έξωθηθούν τά πράγματα, μπορεί οι μοναχοί της Μονής Έσφιγμένου νά φθάσουν στα άκρα. Τώρα τί πρέπει νά γίνει; Νά ακολουθήση τό Πατριαρχείο τή γραμμή ύφέσεως πού ακολουθεί ό κ. Σεραφεήμ. Με τά βίαια μέτρα δέν πρόκειται νά πετύχουν τίποτα».

B ΚΑΒΑΘΑΣ

Τηλεγραφήματα

ΕΕ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Έξ ονόματος χιλιάδων Έλληνοαμερικανών Έθνικοφρόνων ακολουθούντων Πατριών έρτολόγιον διαμαρτυρούμεθα έντόνως δια άπόφασιν άπελάσεως Άγίου Όρους Άρχιμανδρίτου Ιεράς Μονής Έσφιγμένου Πατρός Άθανασίου καί έτέρων Ζηλωτών Πατέρων. Στόπ Παρακαλούμεν άνασταλή πάσα κατ' αυτών δίωξις. Στόπ. Τυχόν έντελέσεις αυτής προξενήση όδυνήραν έντύπωσιν Έλευθέρου κόσμου έποχήν πολιτισμού καί άνεξίθρησκειας. Στόπ. Τοιαύτα άναχρονιστικά μέτρα ήμαυρώνουν Φωτοδότηδα Πατρίδα μας Ελλάδα.

Επίσκοπος ΠΕΤΡΟΣ

Παναγιώτατε,

Ό Έδσεθής Όρθόδοξος Λαός της καθ' ήμās Άγιωτάτης Μητροπόλεως Γνήσιων Όρθοδόξων Χριστιανών Καναδά σүн τή έμοι ταπεινότητι έντόνως διαμαρτυρούμεθα καί έκδηλώνομεν τήν βαθείαν πικρίαν, καί τήν πνευματικήν άγανάκτησιν δι' έντελώς αντίθετοι πρός τούς Ιερούς κανόνες καί Ιεράς Παραδόσεις της Άγιωτάτης ήμών Όρθοδόξου πίστεως επιβληθείσας ύπό του Οίκοιμενικού θρόνου κυρώσεις κατά τών Ζηλωτών Πατέρων Άγίου Όρους, τών όρθοδοξούντων τόν λόγον της αλήθειας.

Η Όρθόδοξος ήμών πίστις έδράζεται εις τήν έλευθερίαν της πίστεως κατά τήν ρήσιν του Κυρίου «έστις θέλει όπισω μου ακολουθείν...»

Η έλευθερία του θρησκείν κατά τήν μακραίωνα ιστορίαν έγινε αιτία νά δοξασθή ή Όρθόδοξος Πίστις (τήν όποιαν δυστυχώς οίς κρίμασι Κύριος οίδεν ήγεισθαι). Η έλευθερία είναι φλόγα, ή όποία άνάδει καί θερμαίνει τάς ψυχάς τών Πατέρων καί τούς οδηγεί εις τήν όδόν της αλήθειας, εις τήν Γνήσιαν Πίστιν τών Όρθοδόξων καί τήν ακριβήν τήρησιν αυτής.

Παναγιώτατε,

Ἡ ἱστορία θά ἀμυρώσῃ καὶ θά στηλιτεύσῃ τὸ ὄνομα Ὑμῶν μὲ τὰς ἀντιορθόδοξους ἐνεργείας.

Μὴ ὁμοιάζετε Βέκκου καὶ Γεντισάρους, ἀλλὰ Ἀγίους καὶ Θεοφόρους τῆς Ὁρθοδοξίας Πατέρας.

Διακηρύξατε καὶ Ὑμεῖς μετὰ τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τοὺς ἀπίστους καὶ παύσατε νὰ λέγετε ὅτι ὁ Θεὸς τῶν Βαρβάρων εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν Θεὸν τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τὴν ὁποίαν ἱδρυσεν ἐξ οὐρανοῦ Θεάνθρωπος ἱδρυτὴς καὶ Ἀρχηγός της. Εἶναι ἡ κλεινὴ καὶ οἱ εἰσερχόμενοι ἐντὸς αὐτῆς θά εἶδουν πρόσωπον Θεοῦ.

Κάτω τὰ χέρια ἀπὸ τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας, διότι ἡ τιμωρία ἐξ οὐρανοῦ ἔρχεται ἐπὶ τοὺς ἀπειθεῖς καὶ κατήλους.

Συντασσόμεθα ἀπολύτως καὶ ἡμεῖς μετὰ τῶν Ζηλωτῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ ἀπαιτούμεν τὴν ἄρσιν τῶν ἀποφάσεων ὑμῶν καὶ δικαιοσύνην ἐντόνως, καὶ ἀναγγέλλομεν, ὅτι Ἀγιορεῖται Πατέρες δὲν εἶναι μόνοι, ἀλλὰ χιλιάδες θρησκεύοντα τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνά τὴν ὑφήλιον εἶναι μαζί των καὶ θά ἀγωνισθοῦν ἀχρι θανάτου.

Ἔχετε ὅπ', ὅφιν, ὅτι ἐπὶ ἡμερῶν μας ὑπάρχει «Ἔρως Ὁρθοδοξίας» καὶ πνεῦμα ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Αἱρέσεων καὶ Σχισμάτων.

Παναγιώτατε,

Εἶναι γεγονός, ὅτι αὐτά, τὰ ὁποῖα γράφομεν θά πληξοῦν τὴν καρδίαν ὑμῶν ὡς δίκσπος μάχαιρα ἀλλὰ γνωρίζετε, ὅτι ἡ ἀλήθεια συντρίβει, τσακίζει, φανερώνει καὶ ἀποκαλύπτει.

Μήπως ὁ Λυτρωτὴς Ἡμῶν Κ.Η.Ι Χριστὸς δὲν ἐκήρυξεν τὴν ἀλήθειαν καὶ δι' αὐτὴν ἐσταυρώθη;

Ζητῶμεν νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ Ἀ λ ή θ ε ι α καὶ νὰ λάμψῃ ἡ Ὁρθόδοξία.

Ἀναμένομεν ἄρσιν ἀποφάσεων καὶ ἐπιστροφῇ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἰς Πάτρια καὶ Πάτριον Ἡμερῶν.

Διατελῶμεν,

Μετὰ τῆς προσηκούσης ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Καναδᾶ ΑΚΑΚΙΟΣ

καὶ οἱ μετ' ἑμοῦ πιστοὶ

Κλήρος καὶ λαὸς Παλαιοεργολογιτῶν Φθιώτιδος διαμαρτύρεται ἐντονότατα διὰ διωγμὸν σεβασμίων Ὁρθοδόξων Πατέρων Ἀγίου Ὁρους. Ἀπόφασις Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κλονίζει θεμέλια Ὁρθοδόξου αὐτῆς Ἀκροπόλεως καὶ Ἔθνους. Προσωπικὴ Ὑμῶν ἐπέμβασις ἀποτρέψει ταύτην.

Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.

Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θωακκοῦ

ΚΑΛΙΝΙΚΟΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β. Θεο) κεῖς Β. 15).

Μακαριώτατε, ἐν ὅφει τῶν μελανῶν νεφῶν ὑπέρανω τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ τῶν λυπηρῶν καὶ ἀντικα

νονικῶν γεγονότων εἰς βάρος τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων τῆς μονῆς Ἐσφιγμένου Ἀγίου Ὁρους, ἐπιβεβλημένον καὶ Ἱερὸν Καθῆκον ἐπιβάλλει ὑμᾶς, ἵνα ἐγερθῆτε καὶ μὲ τὴν βοηθίαν πάντοτε τοῦ ΤΡΙΛΟΙΚΟΥ ΘΕΟΥ καὶ τὴν παύσυχρον δύναμιν τοῦ Τιμίου καὶ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ἀναλάβετε θέσιν στήν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἀγῶνος, μὲ πλήρη κινητοποιήσιν τῶν περίπου 2 000.000 μαχητῶν τοῦ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, καὶ τὴν ἀμέριστον συμπαράστασιν εἰς τοὺς Ἀγίους Πατέρας τῆς μονῆς ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ, οἱ ὁποῖοι ἤδη ὤψαν τὴν ΜΑΥΡΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ μὲ τὸ ἱστορικὸν σύνθημα «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ». Ὁ ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαὸς, ἀγρυπνεῖ καὶ παρακολουθεῖ ἀπὸ σιγῆς εἰς σιγὴν, τὰ ἀξιοθρήνητα καὶ ἐκβιαστικά γεγονότα ἐκ μέρους τῆς Οἰκουμενικῆς Δημοκρατίας πολυτακτικῆς αἰρετικῆς γραμμῆς εἰς βάρος σήμερον τῶν Πατέρων τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ μὲ γενικὸν σκοπὸν εἰς τὸ βάθος καὶ πλάτος τὴν Ἀλυσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐκ τῶν αἰρετικῶν λατινοσυκομηνιστῶν.

ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ, ἐξεγείρατε τὴν Ἱεραρχίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, ἐπεμβήτε, πρωτοστατήσατε προ τοῦ εἶναι ΑΡΓΑ. Η ΩΡΑ ΕΣΗΜΑΝΕ Ο ΑΓΩΝ ΜΑΣ ΚΑΛΕΙ, ΑΣ ΦΑΝΩΜΕΝ ΑΣΙΟΙ ΜΙΜΗΤΑΙ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΗΡΩΩΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, θέβαιαι πὺς μίαν ἡμέραν θά κληθῶμεν νὰ δώσωμεν φοβεράν ἀπολογία ἐνώπιον τοῦ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΗΜΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, αἰδεσμιώτατοι, Ὁσιώτατοι, Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡ ὥρα ΕΣΗΜΑΝΕ, οἱ πιστεύοντες καὶ ἀξιοὶ εἰς τὴν πόσιν γραμμὴν, οἱ ὀλιγόπιστοι καὶ ἀνάξιοι εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν ΝΥΝ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΑΓΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ.

Μεθ' Ἱερᾶς Ἀγανακτήσεως Πρώην Κατηχητῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ ὑπεύθυνος Πολυμελοῦς Ἐπιτροπῆς Ὁρθοδόξου Ἀγῶνος ἐπαναφορᾶς Πατρίου Ἐργολογίου.

Παναγιώτης Χ. Σταθόπουλος ΓΥΜΝΙΟΥ

13 — ΛΑΡΙΣΑ

Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία
Ἀγ. Γεωργίου — Ἀγ. Νεκταρίου
ΝΤΗΤΡΟ-ΙΤ

καὶ ἄλλοι τῆς Ἀμερικῆς

1ον) Πρὸς τὸν Πρόεδρον Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας.

Ἀναλάβετε τὴν ὑποστήριξιν Ἀγ. Πατέρων Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τινῶν Ζηλωτῶν ὅτινες ἀποτελοῦν τὸν φάρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Μὴ ἐπιτρέψητε ἐπανάληψιν θεοσυχνῶν ἐνεργειῶν αἰμοχαροῦς Βέκκου.

2ον) Πρὸς Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Φαναρίου.

Παναγιώτατε ἀνακαλέσατε ἀπόφασιν ὑμῶν περὶ διώξεως μοναχῶν Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ ἐ-

τέρων ἐν Ἁγίῳ Ὄρει. Ἡ δίωξις τούτων θά ἐπιφέρει ἔθνικας καί ἐκκλησιαστικάς ζημίας καί μὴ προβλεπομένης ὑφ' ὧν συνεπειάς.

Παναγιώτατε δὲν θά ἐπιτρέψωμεν βιαιότητας καί βανδαλισμούς. Τὸ αἷμα ἡμῶν θά χυθῇ ὑπὲρ αὐτῶν.

3ον) Πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολιν»

Ἐντόνως διαμαρτυρόμεθα διὰ τὸν ὀλέθριον σφαγιασμὸν τῶν δικαίων, τῶν ἀδαμαντίνων Πατέρων Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ ἐτέρων ἐν Ἁγίῳ Ὄρει. Ἡ μεταχείρισις τούτων ὑπὸ τοῦ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου δὲν ὑστερεῖ ἐκείνης τοῦ αἰμοχαροῦς Βέκκου. Εἴμεθα παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Πατέρων καὶ καταδικάζομεν οἰαδήποτε ἀρχὴν ἥτις θά ἐτόλμα βέβηλον χεῖρα νὰ ἀπλώσῃ κατὰ τούτων.

4ον) Πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Βῆμα»

Ὅλοι αἱ κοινότητες τῶν Ἡγούμενων Πολιτειῶν εὐρισκόμεθα ἐπὶ ποδὸς καὶ σιληρᾶς μάχης ἐὰν ἐφαρμοσθῶν αἱ ἀνελεύθεροι καὶ δυναστικά ἀποφάσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου Α' κατὰ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ ἐτέρων. Καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ὁργανώσεις εἴμεθα παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ζηλωτῶν Πατέρων.

5ον) Πρὸς ἱερὰν κοινότητα Ἀγίου Ὄρους.

Ἐντόνως διαμαρτυρόμεθα διὰ τὰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις ἡμῶν κατὰ Πατέρων Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τινῶν ζηλωτῶν. Συνιστῶμεν ὑμῖν ὅχι βιαιότητος κατὰ τούτων διότι θά εὗρητε ἀντιμέτωπον ἅπασαν τὴν ὁμογένειαν.

Ὁ Μητροπολίτης Μεγαρίδος κ. Ἀντώνιος περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν Κληρικῶν τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Ἰωακείμ, εἰς ΜΤ. ΒΕΡΝΟΝ Ν. Ὑόρκης τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἰς τί ὠφέλησεν;

Η ΣΥΜΠΝΗ ἐκαίετο ἀκόμη. Τὸ Αἶγαίον διετῆρει τὴν κοκκινωπὴν χροᾶν τῶν κυμάτων του ἐκ τῶν ἐκχυθέντων, εἰς τὰ μικρασιατικὰ καὶ πόντιακὰ παράλια, αἱμάτων τῶν σφαγιασθέντων Ἑλλήνων. Τὰ καταφυγόντα εἰς Ἑλλάδα θλιβερὰ λείψανα τοῦ ἄλλοτε πανευδαίμονος Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν εἶχαν εἰσέτι ἀποκατασταθῇ.

Εἰς αὐτὴν λοιπόν, τὴν κρίσιμωτάτην διὰ τὸ Ἔθνος περίοδον, ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἀντικανονικῶς καταλαβὼν τὸ ἄξιωμα, παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις συνετῶν Ἱεραρχῶν, ἔσπειρε γὰ «διορθώσῃ» τὸ πατροπαράδοτον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἡμερολόγιον καὶ γὰρ τὸ προσαρμόσῃ πρὸς τὸ παπικόν.

Ἡ καινοτομία εἶχε τεχνουργηθῇ ὑπὸ τοῦ Μασώνου καὶ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, κατὰ τὸ νοθογενὲς «Πανορθόδοξον Συνέδριον Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923, καὶ ἔτυχε τῆς ἐγκρίσεως τῶν Ἀγγλικανῶν, διότι ἐθεωρήθη ὡς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν Οἰκουμενιστικὴν «ἐνότητα» τῶν Χριστιανῶν.

Υπῆρξε δὲ καὶ ἀντικανονικὴ καὶ ὀλεθρία, διότι:

- α) Εἰσῆχθη μονομερῶς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἄνευ συμφώνου γνώμης καὶ τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.
- β) Δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ ἀντιρρήσεις διαπρεπῶν, Ἱεραρχῶν ὡς τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κασσανδρείας Εἰρηναίου καὶ ἄλλων τινῶν, μὴ συμφωνησάντων πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον.
- γ) Διέσπασεν οὕτω, τὴν ἐνότητα ἐν τῇ λατρείᾳ καὶ ἐν τῇ καθόλου Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ ἐν Ἑλλάδι.
- δ) Κατέστρεψεν αἰωνόβιον παράδοσιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, καθαιγιασθεῖσαν ἐπὶ αἰῶνας.
- ε) Ἐνεθάρρυνε τὸ νεωτεριστικὸν καὶ Οἰκουμενιστικὸν πνεῦμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.
- στ) Προεκάλεσε τὸν διχασμὸν εἰς τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα καὶ δὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.
- ζ) Ἐδημιούργησεν, ἀφυχολογήσας, τὸ κίνημα τοῦ παλαισημερολογισμοῦ, πρὸς τὸ ὅποιον ἐξωθούντο εὐσεβεῖς καὶ ζηλωταί, μὴ ἀνεχόμενοι καινοτομίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἦδη συνεπληρώθησαν πεντήκοντα ἔτη ἀπὸ τὴν μονομερῆ ἐφαρμογὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τῆς καινοτομίας τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἑορτολογίου.

Ἄς γίνῃ ἕνας ἀπολογισμὸς καὶ ἄς τεθῇ τὸ ἐρώτημα: Εἰς τί ὠφέλησαν ἡ πεντηκονταετής αὐτὴ περιπέτεια; Διὰ τί ὅλη αὐτὴ ἡ δοκιμασία;

Ἡ κατ' αὐτὰς συνεδριάξουσα Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος, διὰ θέματα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἐνότητος, ἄς ἐξαρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν Ὁρθοδόξων Παραδόσεων. Ἄς ἐπανεξετάσῃ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κτηθείσης πείρας, διεξοδικῶς καὶ μετὰ συνέσεως, τὸ πανορθό-

Ἀνακοινώσεις

Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου μετέβη εἰς Ἀμερικὴν ὁ Μητροπολίτης Μεγαρίδος κ. Ἀντώνιος. Ἐκεῖ εἰς διάστημα 45 ἡμερῶν ἐπέλυσε ἐκκαρμυῖντα ζητήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος συνεργασθεῖς μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Διάσπορᾳ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Μητροπολίτου κ. Φιλαρέτου, τῶν ἐξάρχων ἡμῶν Ἀσχερέων, Ἱερέων καὶ Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Κοινοτήτων Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ.

Συγχαίρομεν τὸν μοχθηρόντα καὶ ἐπιτυχόντα εἰς τὴν ἀποστολὴν του καὶ ἐπανακάμψαντα πρόθυμον καὶ ἀκούραστον Μητροπολίτην μας.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)

Ὁ Σεβ. Μεγαρίδος Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Ἀρχιμ. Παΐσιου Λουλουργᾶ εἰς Ν. Υόρκην.

δοξον, αὐτὸ ζήτημα ἄς ἀποβλέψῃ εἰς τὸ πραγματικὸν συμφέρον τοῦ βαθύτατα διχασμένου Λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἄς προχωρήσῃ θαρραλέως εἰς τὴν ἐνοποίησιν αὐτοῦ, ἐπαναφέρονσα τὸ πάτριον ἑορτολόγιον.

Οὕτω, καὶ τὴν ἐνότητα ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ θὰ ἀποκαταστήσῃ καὶ τὸν γνησίως θρησκευόμενον ἑλληνικὸν Λαὸν θὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς εὐσεβείας του παρὰ τῶν ἐπιτηδείων.

Μία μικρὰ σύνοδος τὸ κατήγγησε μία Ἱεραρχία δύναται γὰρ τὰ ἐπαναφέρει!

Τὰ Πρωτόουλλα τῆς Σιών

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀριστοκρατία, ἡ ὁποία ἀπῆλθε, δικαιοματικῶς, τὰς ἐργασίας τῶν ἐργατικῶν, εἶχε συμφέρον νὰ ἦσαν οὗτοι χορτασμένοι, ὑγιεῖς καὶ ἰσχυροί. Τὸ συμφέρον μας ἀπεναντίας εἶναι νὰ ἐκφυλίζονται οἱ χριστιανοί. Ἡ δύναμις μας ἐγκνίται εἰς τὴν χρονίαν πείναν καὶ εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἐργάτου, διότι πάντα ταῦτα τὸν υποδουλώνουσι εἰς τὴν θέλησιν μας καὶ διότι οὕτω δὲν θὰ ἔχῃ οὔτε ἰσχύϊν, οὔτε ἐνεργητικότητα διὰ νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν θέλησιν ταύτην. Ἡ πείνα εἶδει εἰς τὸ κεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ἐργάτου περισσότερα δικαιώματα παρ' ὅσα ταυτὰ ἐλάμβανεν ἡ ἀριστοκρατία ἐκ τῆς μοναρχικῆς καὶ νομίμου ἐξουσίας.

Διὰ τῆς ἀθλιότητος καὶ τοῦ φθονεροῦ μίσους, τὸ ὅποιοι ἡ πείνα αὐτῇ παράγει, χειριζόμενοι τὰ πλήθη, κάμνομεν χρῆσιν τῶν χειρῶν τῶν διὰ νὰ κατασυντρίψωμεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀνθίστανται εἰς τοὺς σκοπούς μας.¹

Ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς διὰ τὸν παγκόσμιον ἡγεμόνα μας νὰ στεφθῇ, αὐταὶ αἱ χεῖρες θὰ σαρώσωσι πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ τοῦ εἶναι ἐμπόδιον.

Οἱ χριστιανοὶ ἀπώλεσαν τὴν συνήθειαν νὰ σκέπτονται ἔξω τῶν ἐπιστημονικῶν συμβουλῶν μας. Διὰ τοῦτο δὲ δὲν βλέπουσι τὴν ἀνάγκην ἐπείγουσαν νὰ κάμωσιν ὅ,τι ἡμεῖς θὰ κάμωμεν, ὅταν ἡ βασιλεία μα, θὰ ἔχῃ ἔλθει, δηλ. νὰ διδάσκωσιν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τὴν μόνην ἀληθῆ ἐπιστήμην τὴν πρώτην ὅλων τῶν ἐπιστημῶν τῆς κοινωνικῆς σειρᾶς, τοῦ ἀνθρώπου ὅλου, τῆς κοινωνικῆς υπάρξεως, ἥτις ἀπαιτεῖ τὴν δαίρεσιν τῆς ἐργασίας καὶ ἐπομένως τὴν διαίρεσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς κλάσεις καὶ εἰς καταστάσεις.

Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζῃ πᾶς τις ὅτι ἡ ἰσότης εἶναι ἀδύνατος ἕνεκα τῶν διαφορῶν τῆς ἰκανότητος, τῆς δραστηριότητος καὶ τοῦ προσορισμοῦ ἐκάστου· ὅτι ὅλοι δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἐξ ἴσου ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τοῦ νόμου, ὅτι ἐπὶ παραδείγματι, ἡ εὐθύνῃ ἐκείνου, ὁ ὅποιος διὰ τῶν πράξεών του ἐκθέτει εἰς κίνδυνον ὅλον κληρονόμους τῆς ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν εὐθύνην ἐκείνου, ὁ ὅποιος δὲν προσβάλλει παρὰ τὴν τιμὴν του. Ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη τῆς κοινωνικῆς τάξεως, τὸ βάθος τῆς ὁποίας εἶναι ἀγνωστὰ εἰς τοὺς χριστιανούς, καθορίζει ὅτι ἡ θέσις καὶ ἡ ἐργασία ἐκάστου ὀφείλουσι νὰ εἶναι διάφοροι, διὰ νὰ μὴ καθίστανται ἄλλως πηγὴ βασάνων ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἀναλογίας μεταξὺ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἐργασίας. Μελετώντες τὴν ἐπιστήμην ταύτην οἱ λαοὶ θὰ ὑπακούωσιν ἐθελουσίως εἰς τὰς ἐξουσίας καὶ εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν θεσπισθεῖσαν κοινωνικὴν τάξιν ἐν τῇ Κράτει. Ἀπεναντίας δὲ μὲ τὴν σημερινὴν θάσιν τῆς ἐπιστήμης ταύτης ὡς ἡμεῖς τὴν διαστρέψαμεν, ὁ λαὸς,

πιστεύων τυφλῶς εἰς τὸν ἐντυπον λόγον, τρέφει ἕνεκα τῶν πλάνων αἱ ὁποῖαι τοῦ παρεισάγονται ἐν τῇ ἀμαθείᾳ του, ἐχθραν ἐναντίον ὅλων τῶν καταστάσεων, τὰς ὁποίας νομίζει ἀνωτέρας αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὴν σπουδαιότητα ἐκάστης καταστάσεως.

Ἡ ἐχθρα αὕτη θὰ ἀυξηθῇ ἀκόμη συνεπαίξας τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, ἡ ὁποία μετ' οὐ πολὺ θὰ σταματήσῃ τὴν κίνησιν τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ τῆς Βιομηχανίας.

Ὅταν δὲ δι' ὅλων τῶν ἀποκρῦφων μέσων, τὰ ὁποῖα διαθέτομεν, δύναμις τοῦ Χρυσίου, τὸ ὅποιον εἶναι ὀλόκληρον εἰς χεῖρας μας, θὰ ἔχωμεν δημιουργήσει μίαν γενικὴν οἰκονομικὴν κρίσιν, θὰ ἐξαπολύσωμεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ὀλόκληρα πλήθη ἐργατῶν εἰς ὅλας ταύτοχρόνως τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης.

Τὰ πλήθη ταῦτα θὰ ἀρχίσωσι μὲ ἡδονὴν νὰ διαχύνωσι τὸ αἷμα ἐκείνων τοὺς ὁποίους φθονοῦσιν ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας, ἐν τῇ ἀπλότῃ τῆς ἀμαθείας των, καὶ θὰ λεηλατήσωσι τὰ ὑπάρχοντά των.

Δὲν θὰ θίξωσι τὰς ἰδικὰς μας περιουσίας, διότι ἡ στιγμή τῆς ἐπιθέσεως θὰ μᾶς εἶναι γνωστὴ, καὶ οὕτω θὰ ἔχωμεν λάβει ὅλα τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα διὰ νὰ τὰς προφυλάξωμεν.

Ὅταν ὁ Λαὸς εἶδεν ὅτι τοῦ ἔκαμιναν ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας τόσας παραχωρήσεις καὶ φιλοφρονήσεις ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο Κύριος καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ προσέκρουσε φυσικότατα, ὡς τυφλός, ἐπὶ πλείστα ἐμπόδια. Ἦρχισε νὰ ζητῇ ὁδηγόν, δὲν ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πρῶν, καὶ κατέθεσεν ὅλας τὰς ἐξουσίας του εἰς τοὺς πόδας μας. Ἐνθυμήθητε τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλεσαν «μεγάλην», τὰ μυστικὰ τῆς προπαρασκευῆς τῆς εἶναι πολὺ γνωστά, διότι ὑπῆρξεν ὀλόκληρον ἔργον τῶν χειρῶν μας.

Ἐκτοτε ἄγομεν τὸν λαὸν ἀπὸ μιᾶς πλάνης εἰς ἄλλην ἵνα ἀπαρνηθῇ ἀκόμη καὶ ἡμᾶς, πρὸς ὄφελος τοῦ βασιλέως δεσπότη ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Σιών, τὸν ὅποιον ἐτοιμάζομεν διὰ τὸν κόσμον.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἴμεθα ἄτρωτοι ὡς διεθνὴς ἰσχὺς, διότι, ὅταν ἐπιτίθενται καθ' ἡμῶν εἰς ἐν Κράτος, μᾶς ὑπερασπίζονται εἰς τὰ ἄλλα.

Ἡ ἀτελεύτητος δειλία τῶν Χριστιανικῶν Λαῶν, οἱ ὅποιοι ἔρπουσιν ἐνώπιον τῆς ἰσχύος, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀνῆλες πρὸς τὴν ἀδυναμίαν καὶ πρὸς τὰ λάθη, ἀλλὰ ἐπεικεῖς πρὸς τὰ ἐγκλήματα, οἱ ὅποιοι εἶναι ὑπομονητικοὶ μέχρι μαρτυρίου ἐνώπιον τῆς βίας θρασέως δεσποτισμοῦ, εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εὐνοεῖ τὴν ἀνεξαρτησίαν μας. Ἀνέχονται ἐκ τῶν σημερινῶν πρωτοπορευῶν των καταχρήσεις διὰ τὴν μικροτέραν τῶν ὁποίων θὰ ἀπεκεφάλιζον εἴκοσι βασιλεῖς.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ὅτι αὐτοὶ οἱ δικτάτορες — οἱ πρωθυπουργοὶ — λέγουσι κρυφίως εἰς τὸν λαὸν διὰ τῶν πρακτῶν των, ὅτι ἐὰν προξενῶν ὀλέθρον εἰς τὰ Κράτη, κáμνουν τοῦτο μὲ τὸν ἀπώτερον σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἀλληλεγγύην, τὰ ἴσα δικαιώματα εἰς ὅλους. Φυσικῶς δὲν τοῖς λέγουσιν ὅτι αὐτὴ ἡ ἐνότης δὲν ὀφείλει νὰ γίνῃ παρὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας.

Καὶ ἰδοὺ ὁ Λαὸς, ὅστις καταδικάζει τοὺς δικαίους καὶ ἀθωώνει τοὺς ἐνόχους, πεῖθεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὅτι δύναται νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι τοῦ ἀρέσκει. Ὑπὸ τοὺς ἔθρους τούτους ὁ Λαὸς καταστρέφει πᾶσαν σταθερότητα καὶ δημιουργεῖ τὴν ἀταξίαν εἰς πᾶν ὅ,τι.

Ἡ λέξις «Ἐλευθερία» θέτει τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας ἐν πάλῃ ἐναντίον πάσης ἰσχύος, ἐναντίον πάσης δυνάμεως καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Φύσεως.

Ἰδοὺ διατὶ κατὰ τὴν τελικὴν ἐπικοπήσιν μας θὰ χρειασθῇ νὰ ἀπαλειφώμεν αὐτὴν τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου λεξιλογίου, ὥς κτηνώδη ἀρχὴν, ἥτις μεταβάλλει τὰ πλήθη εἰς ἄγρια θηρία.

ΠΡΩΤΟΚΟΛΟΝ 4

Π ε ρ ῖ λ η ψ ι ς : Τὰ διάφορα στάδια τῆς δημοκρατίας. Ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ μασονισμοῦ. Ἡ ἔλευθερία καὶ ἡ πίστις. Ὁ διεθνὴς συναγωνισμὸς τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας. Ὁ ρόλος τῆς κερδοσκοπίας. Ἡ λατρεία τοῦ χρυσοῦ.

Πᾶσα δημοκρατία διέρχεται διὰ διαφόρων σταδίων.

Τὸ πρῶτον οἰκιάζει μὲ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς μανίας τυφλοῦ ριπτομένου τῆδε κακείσε. Τὸ δεύτερον εἶναι τὸ τῆς δημαγωγίας, ἐξ ἧς γεννᾶται ἡ ἀναρχία. Ἐπειτα ἔρχεται ἀνασχευτικῶς ὁ δεσποτισμὸς οὐχὶ δεσποτισμὸς νόμιμος καὶ δεδηλωμένος καὶ ἐπομένως ὑπεύθυνος, ἀλλὰ δεσποτισμὸς ἀόρατος καὶ ἄγνωστος πλὴν αἰσθητός· δεσποτισμὸς ἀσκούμενος ὑπὸ μυστικῆς ὁργανώσεως, ἥτις ἐνεργεῖ μετὰ πολὺ ὀλιγοτέρας εὐσυνειδησίας καθόσον ἐνεργεῖ ὑπὸ τὴν σκέπην διαφόρων πρακτῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀλλαγὴ ὄχι μόνον δὲν τὴν ἐλάττει, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνισχύει, ἀπαλλάττουσα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ δαπανᾷ τοὺς πόρους τῆς εἰς τὸ νὰ ἀνταμεῖθῃ μακρὰς ἐκδουλεύσεις.

Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνατρέψῃ μίαν ἀόρατον ἰσχύιν; Διότι τοιαύτη εἶναι ἡ ἡμετέρα. Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ μασονισμοῦ δὲν χρησιμεύει παρὰ εἰς τὸ νὰ καλύπτῃ τοὺς σκοπούς μας· τὸ σχέδιον τῆς ἐνεργείας τῆς ἀόρατου ἰσχύος ταύτης καὶ ἐπὶ πλέον ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τῆς θὰ μένωσι πάντοτε ἄγνωστα εἰς τὸν λαόν.

Καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ ἔλευθερία θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι

ἀβλαβὴς καὶ νὰ ὑφίσταται εἰς τὸ Κράτος χωρὶς νὰ παραβλάπτῃ τὴν εὐημερίαν τῶν λαῶν, ἐὰν ἐδασίζετο ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς εἰς Θεὸν πίστεως, τῆς ἀνθρωπίνης συναδελφώσεως, ἐκτὸς τῆς ιδέας τῆς ἰσότητος τῆς ἀναιρουμένης ὑπὸ τῶν νόμων αὐτῆς ταύτης τῆς δημιουργίας, αἵτινες ἐγκαθίδρυσαν τὴν ὑποταγὴν. Μὲ ταύτην πίστιν ὁ λαὸς θὰ ἀφίνετο νὰ κυβερνᾶται αἰνεῖ! ἐνοριακῶς καὶ θὰ ἐδάδιζε ταπεινὸς καὶ ἡσυχος καθοδηγούμενος ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ ποιμένος του, ἀποδεχόμενος τὴν κατὰ Θεὸν διανομὴν τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τούτου. Ἰδοὺ διατὶ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ καταστρέψωμεν τὴν πίστιν, νὰ ἀποσπάσωμεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῶν χριστιανῶν αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχὴν τῆς Θεότητος καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ νὰ ὑποκαταστήσωμε εἰς ταῦτα τοὺς ὀλικούς ὑπολογισμοὺς καὶ τὰς ὀλικὰς ἀνάγκας.

Ἰνα δὲ μὴ τὰ πνεύματα τῶν χριστιανῶν ἔχωσι τὸν καιρὸν νὰ σκέπτονται καὶ νὰ ἐξετάζωσι τὰ περὶ ἑαυτοῦς, πρέπει νὰ τὰ περισπώμεν διὰ τῶν βιομηχανιῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅλα τὰ ἔθνη θὰ ἐπιζητήσωσι νὰ κερδίζωσι καὶ παλαιόντα ἕκαστον διὰ τὰ ἴδια αὐτῶν ὀφείλη, δὲν θὰ ἀντιληφθῶσι τὸν κοινὸν ἐχθρὸν των. Ἀλλὰ διὰ νὰ συνηθῇ τοιοῦτοτρόπως ἡ ἔλευθερία νὰ διαλύσῃ καὶ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὴν κοινωνίαν τῶν χριστιανῶν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταστήσωμεν τὴν κερδοσκοπίαν βάσιν τῆς βιομηχανίας. Οὕτως οὐδὲν ἐκ τῶν ἐκ τῆς γῆς ὑπὸ τῆς βιομηχανίας προσποριζομένων θὰ μένῃ εἰς χεῖρας τῆς, ἀλλὰ θὰ δισχετεύεται εἰς κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις, δηλ. θὰ πίπτῃ εἰς τὰ ταμεῖά μας.

Ἡ ζωὴν πάλῃ διὰ τὴν ὑπεροχὴν, αἱ προσκρούσεις τοῦ οικονομικοῦ βίου θὰ δημιουργήσωσι, καὶ ἔχουσιν ἤδη δημιουργήσει, κοινωνίας ἀπογοητευμένας, ψυχρὰς καὶ ἄνευ καρδίας. Αἱ κοινωνίαι αὗται θὰ ἔχωσι μίαν ἀπόλυτον ἀπέχθειαν πρὸς τὴν ἀντιθέραν πολιτικὴν καὶ πρὸς τὴν θρησκείαν. Ὁ μόνος τῶν ὁδηγὸς θὰ εἶναι ὁ ὑπολογισμὸς, δηλ. τὸ χρυσίον, πρὸς ὃ θὰ ἔχουν ἀληθῆ λατρείαν, ἐνεκα τῶν ὀλικῶν ἀπαλαύσεων ἃς δύναται νὰ χορηγῇ. Τότε αἱ κατώτεροι τάξεις τῶν χριστιανῶν θὰ μᾶς ἀκολουθήσωσι εἰς τὴν ἐναντίον τῆς διανοουμένης αὐτῶν τάξεως πάλιν μας εἰς τὴν ἐξουσίαν (τοὺς συναγωνιστάς μας), ὅχι διὰ νὰ κάμωσι καλὸν οὔτε διὰ νὰ ἀποκτήσωσι τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ ἀπὸ μίσος μόνον κατὰ τῶν προνομιστῶν.

ΠΡΩΤΟΚΟΛΟΝ 5

Π ε ρ ῖ λ η ψ ι ς : Δημιουργία ἰσχυρᾶς συγκεντρώσεως τῆς Κυβερνήσεως. Οἱ τρόποι τῆς ἐπικρατήσεως ἐπὶ τῆς δυνάμεως τοῦ μασονισμοῦ. Διατὶ τὰ Κράτη δὲν δύνανται νὰ συνεννοηθῶσιν. «Προεκλογὴ» τῶν Ἰουδαίων. Τὸ χρυσίον εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις τῶν Κρατικῶν μηχανισμῶν. Τὰ μονοπώλια εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Αἱ θεομοθεσίαι «ὅπως ὀλέπωμεν αὐτάς». Ἀπαυδήσεις ἐκ

των διαλέξεων. Πώς θα υποταχθῇ ἡ Δημοσία Γνώμη. Ἡ σπουδαιότης τῆς ιδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Ἡ υπερτάτη Κυβέρνησις.

Ποίαν μορφήν διοικήσεως δύναται τις νὰ δώσῃ εἰς κοινωνίας εἰς ἃς ἡ διαφθορά εἰσέδουσε πανταχοῦ, εἰς τὰς ὁποίας δὲν φθάνει τις εἰς τὸν πλοῦτον εἰμὴ δι' ἐκείνων τῶν ἱκανῶν ἐκπλήξεων, αἵτινες ἡμιλωποδουσίαι, εἰς ἃς βασιλεύει ἡ ἀκολασία τῶν ἡθῶν καὶ ἡ ἡθικὴ δὲν συγκρατεῖται παρὰ διὰ τιμωριῶν καὶ διὰ σκληρῶν νόμων οὐχὶ δὲ διὰ ἐκουσίως παραδεδεγμένων ἀρχῶν εἰς ἃς τὰ αἰσθήματα τῆς Πατρ' ὅς καὶ τῆς Θρησκείας καταπνίγονται ὑπὸ κοσμοπολιτικῶν δοξασιῶν; Ποίαν μορφήν Κυβερνήσεως νὰ δώσῃ τις εἰς αὐτὰς τὰς κοινωνίας παρὰ τὴν δεσποτικὴν μορφήν τὴν ὁποίαν θὰ περιγράψω κατωτέρω; Θὰ κανονίσωμεν μηχανικῶς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ πολιτικοῦ βίου τῶν ὑπηκόων μας διὰ νέων νόμων. Οἱ νόμοι οὗτοι θὰ καταργήσωσι μίαν πρὸς μίαν τὰς πάρα πολλὰ μεγάλας ἐλευθερίας, αἵτινες ἐχορηγήθησαν ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν καὶ ἡ βασιλεία μας θὰ ἐκδηλωθῇ δι' ἐνὸς δεσποτισμοῦ τόσον ἐπιβλητικοῦ, ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν, ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ νὰ σιγήσῃ τοὺς χριστιανούς, οἵτινες θὰ θελήσωσι νὰ μᾶς κάμωσιν ἀντιπολίτευσιν καὶ οἵτινες θὰ εἶναι δυσηρεστημένοι.

Θὰ μᾶς εἴπῃ τις ἴσως ὅτι ὁ δεσποτισμὸς περὶ οὗ ὁμιλῶ δὲν συμπίπτει μετὰ τὰς νεωτέρας προόδους. Θὰ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον.

Ὅταν ὁ λαὸς ἐθεώρει τὰ βασιλεύοντα πρόσωπα ὡς μίαν καθαρὰν ἀπόρροιν τῆς Θείας Θελήσεως, ὑπετάσσετο ἄνευ ψιθύρου εἰς τὴν ἀπολυταρχίαν τῶν βασιλέων. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔχομεν ὑποβάλλει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἰδέαν τῶν ἰδίων αὐτῶν δικαιωμάτων, ἐθεώρησαν τὰ βασιλεύοντα πρόσωπα ὡς ἄπλοὺς θνητούς. Τὸ «ἐλέω Θεοῦ» ἐπέσεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶν βασιλέων, ἀφοῦ τοῖς ἀφηρεάσαμεν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν τῶν ἡ ἐξουσία μεταφέρθη εἰς τὸν ὄρκο, δηλ. εἰς ἕνα τόπο δημόσιον καὶ ἡμεῖς ἐγενόμεθα οὕτω κύριοι αὐτῆς.

Ἐπὶ πλέον, ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν τὰς μάζας καὶ τὰ ἄτομα διὰ μέσου θεωριῶν καὶ ἐπιτηδεύειν συνδυαζομένων φρασολογιῶν, διὰ κανονισμῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ διὰ παντοειδῶν ἄλλων εὐφυῶν τρόπων ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἐννοοῦν τίποτε, ἀποτελεῖ ἐπίσης μέρος τῆς διοικητικῆς ἡμῶν μεγαλοφυΐας, τῆς ἀναπτυχθεΐσης ἐν τῇ ἀναλύσει, ἐν τῇ παρατηρητικότητι, ἐν τῇ λεπτεπιλέπτῳ ὀργανικότητι, μοναδικοὶ εἰς τὰῦτα μὴ ἔχοντες ἀντιπάλους, ὥπως δὲν ἔχομεν τοιοῦτους ἐν τῇ ἐπινοήσει σχεδίων πολιτικῆς δράσεως καὶ ἀλληλεγγύης. Μόνοι οἱ Ἰησοῦται θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξισωθῶσι πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τὴν ἐποψὶν ταύτην, ἀλλ' ἡδυνήθημεν νὰ τοὺς ὑποτιμήσωμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἡλιθίου πλήθους, διότι αὐτοὶ ἐσχημάτιζαν ἐμφανῆ ὀργάνωσιν, ἐνῶ ἡμεῖς ἐμμένομεν ἐν τῇ ἀφανείᾳ μετὰ τὴν μυστικὴν ὀργάνωσίν μας. Ἀλλως τε

τὶ τὸν μέλλει εἶναι οὗτος εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καθολικισμοῦ ἢ ὁ δεσπότης μας ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Σιών; Δι' ἡμᾶς ὅμως, οἵτινες εἰμεθα ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς, τὸ ζήτημα πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ εἶναι ἀδιάφορον.

(Συνεχίζεται)

ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΙ

Εἰς ἐπιστολὴν πρὸς τὸν «Σταυρόν» ζηλωτῆς μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους γράφει ὅτι νικηθεὶς ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τῆς «μαθήσεως τῆς θύραθεν σοφίας τῆς καταργουμένης» ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν ἐξ Ἀθηνῶν δύο Ἐγκυκλοπαιδείας κυρίως διὰ νὰ διαβάξῃ διάφορα λήμματα σχετικὰ μετὰ τὴν θρησκείαν καὶ τὴν Ἐπιστήμην καὶ νὰ λύῃ θρησκευτικὰς ἀπορίες. Ἡ μία Ἐγκυκλοπαιδεὶα φέρει τὴν ὀνομασίαν «Νέος θησαυρὸς γνώσεων» καὶ ἡ ἄλλη «Λουλούδια». Ἀμφότεραι δὲ ἐξεδέθησαν εἰς Ἀθήνας καὶ προορίζονται διὰ σχολεῖα καὶ μαθητάς. Ὁ ζηλωτὴς μοναχὸς εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἴδῃ τί γράφουν αἱ ἐν λόγῳ Ἐγκυκλοπαιδεῖαι περὶ Τεκτονισμοῦ καὶ Ρόταρυ καὶ πρῶτον ἐδιάβασε τὰ σχετικά λήμματα. Μετ' ἐκπλήξεως δὲ εἶδεν «ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς καὶ τὸ Ρόταρυ δὲν ἀναφέρονται ὡς ἀντιχριστιανικαὶ ὀργανώσεις, ἀλλὰ παρίστανται ὡς ἀθῶαι περιστρεφαί. Οὕτω ἡ Ἐγκυκλοπαιδεὶα «Λουλούδια» γράφει περὶ Τεκτονισμοῦ «Παγκοσμία ὀργάνωσις πού ἔχει σκοπὸν τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀλήθειας καὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ θεσμὸς αὐτὸς βασίζεται ἐπὶ τὴν ἀμοιβαίαν ἀνοχὴν τὴν παγκόσμιον ἀλληλεγγύην καὶ τὴν ἀντίληψιν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοὶ μετὰ τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις».

Διερωτᾶται δὲ εὐλόγως ὁ μοναχὸς, ὥς καὶ πᾶς πιστὸς χριστιανός. Οὕτω διὰ τῶν Ἐγκυκλοπαιδειῶν διαφωτίζεται ἡ μαθητιῶσα νεολαία περὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ;

Οἱ ἀρμόδιοι ναμίζομεν ὀφείλουν νὰ ἐλέγχουν τὰς μαθητικὰς ἐγκυκλοπαιδείας ὥστε νὰ μὴ δημιουργοῦνται εἰς τὰ πνεύματα τῶν μαθητῶν ἐσφαλμέναι ἀντιλήψεις ἐπὶ ταραστίων ζητημάτων. Ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου ὅτι τὸ σαμῳνιον εἶχεν εἰσελθεῖ παιδιόθεν» εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον περιλαμβάνει βαθεῖαν ἐννοιαν.

Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως δέον ὅπως ἀπευθύνονται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον - Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κένυγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συνόδου

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΜΑΪΟΥ

ΘΙΑΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Τὴν 1 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῶν Ὁσίου. Γενατίου, Ἀνακίου καὶ Εὐθυμίου πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς — Ἀγίου Νικολάου Χαλιδούς Παιανίας — Ἀττικῆς.

Τὴν 3 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Καρύστου.

Τὴν 9 ἡμέραν Τετάρτην ἀπόδοσιν τοῦ Πάσχα καὶ ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Ὁσίου. Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Θεριοφυλῶν καὶ 2) τὸ Ἱ. Πουχαστήριον Δεσφίνης Ἀμφίσσης.

Τὴν 10 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Κοζάνης καὶ 2) ὁ Ἱ. Ναὸς Σπάτων.

Τὴν 13 ἡμέραν Κυριακὴν τῶν Ἀγ. Πατέρων πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Παιανίας καὶ 2) ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀετοῦ Καρύστου.

Τὴν 21ην ἡμέραν Δευτέραν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Θεοστέπων Βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοί. 1) Βοτανικοῦ — Μπάλλας — Καπονίων — Λεβαδείας — Ἀλμυροῦ — Σωληναρίου — Ξυλονάστρου — Ν. Λισίων — Βάρης Κροσίου — Νεμέας — Ναούσης — Τριάδος Σερρών — Βαθυχωρίου Δράμης — Πεντέλης — Λουτρακίου — Μενδενίτσας — Ρεθύμνου Κρήτης καὶ 2) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου Περιστερίου — Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης — Ἀρεθούσης καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Χίου.

Τὴν 27 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Πάντων πανηγυρίζουν 1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Πτολεμαίδος καὶ 2) τὸ παρεκκλήσιον Γλυκοφιλούσης Περισοῦ.

ΤΩΡΑ... ΑΠΟΚΑΘΙΣΤΑΝΤΑΙ

Ἀπὸ τὰ διεθνή πρακτορεῖα μετεδόθη ἡ ἐντυπωσιακὴ πληροφορία, ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ διαθέσῃ μεγάλα ποσὰ προκειμένου νὰ ἐπισκευάσῃ, ν' ἀγιστορήσῃ καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ πολλοὺς ναοὺς, τοὺς ὁποίους ἡ ἀθεϊστικὴ μανία τοῦ κομμουνισμοῦ ἐπὶ ἡμῶν αἰῶνα κατέστρεφε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν θρησκείαν. Τί συμβαίνει λοιπὸν τώρα; Ποῦ ὀφείλεται ἡ «στροφή» τοῦ ἀθέου κράτους ὥστε νὰ δαπανᾷ τεράστια ποσὰ; Ἄς μὴ ἀπατώμεθα, δὲν πρόκειται οὔτε περὶ ἐπιστροφῆς. Ἀπλοῦστατα τοὺς χρειάζεται διὰ λόγους ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

Μὴ διευθέτης εἰσέτι θέματος ἀνακλήσεως μέτρων περιορισμοῦ καὶ διώξεως Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου παρὰ τὰς διαμαρτυρίας ἡμῶν καὶ πολλῶν ἄλλων, ἀναγκάζει ἐπανέλθωμεν ὑποβάλλωμεν θερμὴν παράκλησιν, προσέλθῃτε δεοῦσας ἐνεργείας ἀρροδίως, καταργήσεως διωκτικῶν μέτρων κατ' αὐτῶν ὄντων εὐσεβῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων Μοναχῶν Ζηλωτῶν ὑπερασπιστῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν παρὰδόσεων.

Διὰ τὴν κοινότητα Παλαιοεορτολογικῶν
Νομῶ Καβάλας ὁ
Πρόεδρος Γρηγόριος Κοσιμίδης
Γεν. Γραμματεὺς Γεώργ. Νταμπαν.ῆς

Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου σθεναρῶς συνεχίζει ἱστορικὴν μακραίωνα παράδοσιν Ἀγωνήμου Ὁρους ὡς Ἀκροπόλεως Ὁρθοδοξίας.

Μεγάλῃ συμβολῇ αὐτῆς εἰς ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα 1821.

Διωγμὸς αὐτῆς ἀγωνιζομένης ὑπὲρ Πατρῴας εὐσεβείας οὐ μόνον δὲν ἀντανακλᾷ εἰς περιωπὴν προβολῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ ἐκθέτει αὐτὴν ὡς Πολεμίας Ὁρθοδοξίας Πατέρων ἡμῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ἀδιάρρηκτως συνδέεται εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος. Παρακαλοῦμεν ἀναστείλατε ἀνελεύθερα μεσαιωνικὰ ἀνθεχνικά ἀντιχριστιανικὰ μέτρα.

Βαθυσεβάστως Μάρκος Χανώτης τέως καθηγητῆς Καλλίνικος Ἀλεξανδρόπουλος Ταγματάρχης ε.α. Μοναχοί.

ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ — ΚΡΕΜΑΙΝΟΝ

Τὸ δημοσιευθὲν ἄρθρον τοῦ Πολωνοῦ Ἰωσήφ Μάσσεβιτς (Ο.Τ. 181) 1.3.1973) «Ἡ συνθηκολόγησις τοῦ Βατικανοῦ μετὰ τὸ Κρεμλίον» εἶναι συγκλονιστικὴ καὶ ρίπτει ἅπλετον φῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς συναμοσίας κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖται ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ. «Ὁ ἐκ τῆς Δύσεως θῆρ» (Ἀνδρ. Θεοδώρου), ὁ Ρωμαιοκαπισμὸς, οὐδόλως ἡσυχάζει καὶ οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ὑποταγὴν τῶν πάντων ὑπὸ τὴν «τιάραν» του. Ἡδὴ ἡ Μόσχα ἐπισήμως πλέον, διὰ τῆς μεταδόσεως τῶν Μυστηρίων εἰς τοὺς αἵρετικούς, ἀπεσιώρτησε τῆς Ὁρθοδοξίας. Δύο ἀπορίαι γεννῶνται εὐλόγως: α) Πῶς ὑπάρχουν τοσοῦτον ἀφελεῖς Ὁρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν καὶ διακηρύττουν ὅτι τὸ Βατικανὸν μετενόησε καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ λησιμονήσῃ τὸ θλιβερόν παρελθόν; καὶ β) Διατί ἡ Μόσχα δὲν καλεῖται νὰ λογοδοτήσῃ ἐνώπιον τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν προδοτικὴν ἀπόφασιν τῆς καὶ διατί δὲν εἶναι ἀκόμη δεκτὴ εἰς Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπικοινωνίαν μεθ' ὅλων τῶν τοπικῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἰδίως δὲ τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία δῆθεν διαμαρτυρήθη μάλιστα καὶ ἐγγράφως; (Ἐκ τοῦ ἐγκρίτου Ὁρθοδόξου περιοδικοῦ «Ἅγιος Κυπριανὸς τεύχος 72—73).